

NURSEN YILDIRIM

KÜFRÜM
AŞAR
EDEBİMİ

23. BASKI

NURSEN YILDIRIM

**KÜFRÜM
AŞAR EDEBİMİ**

Küfrüm Aşar Edebimi

Nursen Yıldırım

© 2017, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir.

Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları

© Nursen Yıldırım

Türü Deneme

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Yasemin Kaynak Aslan
Sayfa Tasarımı Ayhan Aslan
Kapak Tasarımı Orbay Orhan Emre

1. Baskı Mayıs 2015, Konya

7. Baskı Mart 2017, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 23136

ISBN 978-605-4737-45-1

BASKI VE CİLT

Özkaracan Matbaacılık ve Ciltcilik San. Ltd. Şti.

Güneşli Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B

Güneşli - Bağcılar / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 12228

DOKUZ YAYINCILIK

Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A

Bayrampaşa / İstanbul

0212 640 00 35

ŞUBE

Şükran Mah. Rampalı Çarşı No: 49

Meram / Konya

0332 351 81 29

Sıla Kitabevi

NURSEN YILDIRIM

**KÜFRÜM
AŞAR EDEBİMİ**

Kokun provasıydı bence cennetin...

Loriana 1

— *N*eden güvenmiyorsun insanlara?

— Çünkü insanlar adi Loriana, çünkü çıkarları için seni incitmeyecek tek bir insan yok. Onlar için senin hissettiklerinin hiçbir önemi yok, söylediklerinin de öyle ve bu asla değişmeyecek.

İçlerinden birkaçını seveceksin önce, çok sevmek ama. Ki güvenin devamıdır sevgi denilen illet.

Sevgi, lanetlenmektir Loriana.

Ufak darbelerle başlayacak, alınmayacağın küfürler gibi işte. Sonra arkanda beklediklerini hissedeceksin.

Korumak için değil elbet, sikmek için...

Ruhunu, kalbini, ömrünü... Sikilmeye müsait olmayan yerlerine bile delik açacaklar, bunun için matkaba gerek duymazlar ve bunu fark edebilmen olanaksızdır. Gülümseyerek deler geçerler seni.

Üstelik bir defa da değil, binlerce kez düşürür ardından “özür dilerler” düşürdükleri ellerini kaldırmak için uzatırak. HAYIR! Tekrar güven diye uzatılır o eller, tekrar düşürebilmek adına kaldırırlar seni.

İyi insan yoktur Lorianana, inan bana yoktur. Henüz sana kötülük yapmamış milyonlarca insan vardır sadece..

Tüm bunları az önce öğrendim.

Her şey olabildiğince bencil, herkes gibi, her his gibi...

Mesela özlemek birini, birini özlüyor olmak bencillikten.

Birinin elini tutmasını, saçını okşamasını, birinin sana güzel cümleler kurmasını istemek... Bunlar seni mutlu edecek olan şeyler ama karşındaki tüm bunları yaparken yani elini tutarken senin, ne hissettiğini umursamazsın bile.

Gitmesini istemezsin yalnızca. Kendin için, o'nu özlememek için, acı çekmemek için, ağlamamak için... Baksana şu insanlara!

Benim bir adım var buralarda, benden korkuyorlar. Benden korkmalarının tek sebebi, benden güçsüz olmaları değil. Benim onların, beni nereden vurabileceklerini tahmin edebiliyor olmam. Beni düşürmeye kalkarlarsa eğer onları da kendimle birlikte aşağı çekeceğimden eminler.

Onlara güvenmiyorum çünkü ve hep tetikteyim.

Onlar da bana güvenmiyor Lorianana, bu bana huzur veriyor.

Kötü insan olmak istiyorum, çok kötü. Yaptığım hiçbir iyiliğin akıllardan çıkmayacağı kadar kötü...

Ben bu hale gelmek için çok bedel ödedim. Kilolarca uyuşturucu içmek zorunda kaldım, avuçlarımda kırılan bardaklar gibi parçalanmak zorunda kaldım.

Küfür etmek...

Bazen Lorianana, bazen hayallerimden vazgeçmek, bazen çok büyük karanlıklar düşlemek zorunda kaldım ben.

Uykusuz gecelerim oldu benim, gözyaşlarımın tuzu yanaklarımı eritecek sandığım vakitler.

Vakitsizliklerim de oldu elbet, erken dediklerim, geç kaldıklarım. Boş verdiklerim, boş verilmişliklerim.

Benim sokaklarım var Lorianana, çamurlu sokaklarım var. Şimşekler düşer o sokaklara; o sokaklar yıkılır, yıkılır, yıkılır...

Yıpranmış evlerim var benim, dağıtılmış.

Bileklerimi değilse bile, umutlarımı kesmişliğim var benim.

Bu yolun sonundayım Lorianana.

Ben bu hayatın sokabileceği her şeyi aldım içime.

Tüm ihanetleriyle seviştim, tüm acılarını tattım.

Sonra Lorianana, tüm bunlardan çok sonra kahkaha atmaya başladım.

Alışmıştım!

— Hayatın boyunca kimseye güvenmeden yaşayamazsın.

— Elbette Lorianana, ama sikilmeye alıştıktan sonra, orospuluk bu dünyanın en kolay mesleği.

**Ağlamak döndürecekse seni geri,
okyanusa çevireyim yüzümdeki her gözeneği...**

Loriana 2

Binlerce kez babamı öldürmek istedim Loriana. Birkaç kez intihar ettim, hiç kimse bunu neden yaptığımı sormadı. Sonsuza kadar acı çekeceğimi düşündüm ve henüz yanılmadım. Hep içime kapandım, kahkahalar attım en umulmayacak zamanlarda. Kapandım ve kapandım. Savaş anında çocuğunun üzerine serilen anneler gibi kapandım, hiç boşluk bırakmadım...

Bir keresinde o kadar çok ağladım ki. Yalnızdım, ki yalnızlık boktandır, yalnızlığın güzelliği ancak şiir kitaplarının arasındadır. **Gerçek bir yalnızlık, dağılmış sokak fahişelerine benzer, onlar kadar çirkindir ve onlar kadar ucuz.** Yalnızlık; kimsesizliktir.

O kadar yalnızdım ki, kafamı duvarlara vurarak ağlayabildim. En son hatırladığım, bir köşeye oturup, dizlerimi karnıma çekerek hicrîkırıklarımı saydığım.

O kadar yalnızdım ki, duvardaki kan izini yıllar sonra fark ettim.

Dün gece ölmüş olsaydım birkaç saat sonra beni arayacak olan anneme mekanik bir ses bana ulaşamadığından bahsedirdi. Böyle olmasını çok isterdim...

Ölmeyi istemek, ölmekten daha korkunç Lorianana. Çünkü bu insanı tehlikelileştiriyor. Bu, insana kusursuz bir cesaret veriyor. Bir pavyonun ortasında sarhoş bir mafya babasının eli belinde adamlarına diklenip, “Sıkacaksanız sıkın ya da siktirin gidin ulan!” diye bağırabiliyor böyleleri. Herkesin bacaklarını titreten adamların masalarında analarına küfür eder gibi bacak bacak üstüne atabiliyor. Bu delilik ya da aptallık değil; bir arzu, bir istek...

En son ne zaman bir şeyi umursadığımı kimse hatırlamıyor Lorianana. En son ne zaman bir şeyi sevdiğimden kimse bahsedemez sana... Ne kadar kırılғанım oysa. Ve ne kadar çok şey var giden zoruma. Kimsenin anlayamadığı, benim de kimse anlasın istemediğim aslında!

Bu beni ne kadar korur bilmiyorum ama bence en doğrusu tam olarak nereden kırıldığını-kırılabilceğini asla belli etmemektir bir başkasına. Savunma yöntemi denilebilir buna. Nelerden korktuğumu kendimden bile saklıyorum, neleri ya da kimleri sevdiğimi de onlardan. İçime atıyorum hepsini, içimde nelerin olup bittiğindense asla bahsetmiyorum. Kolay kolay vazgeçebilmişim gibi gösterdiğim her şeyin bağımlısıyım.

Unutmuş gibi yaptığım her şeyi hatırlıyorum. Biliyorum hangi acımın hangi yarama denk düştüğünü.

Ve sırf bu yüzden Lorianana, aynaya bakarken gözlerimi gözlerimden kaçırıyorum.

Ne olur kimseye söyleme ama...

Çok yoruldum.

**Asla affetmeyeceğim şeyler arasında
çok sevdiğim insanların olması, oldukça hüzünlü.**

Birileri beni toprağın altına gömmeden,
Ve bedenim çürüyüp kokmadan
Affetmek isterdim seni.
En azından birkaç dakikalığına.
Çünkü seni affedemiyor olmak sevgilim,
Aklımdan hiç çıkaramıyor olmak aslında.
Seni hiç unutamıyorum.
Sen de beni hatırla,
Huzurlu uyanamadığın sabahlarda,
O boşluktan düşme hissine kapıldığında.
Durup dururken efkarlandığında,
Yaktığın her sigaranın
Gırtlığına değen son dumanında...
En çok tövbe ederken Tanrı'ya,
Beni de hatırla günahlarının arasında!

**Gözlerindeki kadınlara aşığım bebeğim.
Bu cümleyi kurabilmek için çok içtim..**

Birine güvenmek istemek
Ve aldatmak diğerini onunla.
Ahmakça,
Hatta baya.
Aşağılık oldukça, yükselmek gözlerinde,
Sonra yükseltmek istemek
Aşağılık bir adamı gözlerinde...

**Uyudum-uyandım, geçecek sandım,
Geçmedi.
Hiç ağlamadım.**

Aldattım,
Aldandım...
Korktum,
Hiç kaçmadım.

Geceydi,
Karanlıktı,
Sarhoştum...
Saydım-sövdüm,
Hiç susmadım.

Ellerimde papatyalar vardı,
Papatya yapraklarına benzeyen adamlar...
Papatya fallarından firar etmiş seviyor'lar..
İçimde kopan fırtınalar..
Başımı koyduğum omuzların çöküş anı,
Korku filmi fragmanı.
Ve seviştiğim herkes biraz suç aleti, biraz zanlı...

Üstelik çoğu bana bağlandı,
Elimde makasla gezdiğimi farkettilerinde
Hepsi iplerini ellerime bıraktı.

Üstelik çoğu beni
Parmakla gösterilen o parlak yıldız sandı..
Yıldızlar parlamazdı oysa,
Sadece gökyüzü fazla karanlıktı.

Bilmiyorum, diyorum baba, adını sorduklarında.
Adın çünkü günah gibi takılıyor gırtlığıma.

Gittiğin yeri bilseydim eğer,
Kargaların gagalarına asardım piçliğini,
Takardım hiçliğinin boynuna.
Ve nefretlerimi baba,
Ve tutmasını bilmediğim balıkları da..
Çikolatalarımı baba,
Hiçbir akşam
Senin cebine saklamamış olduklarını.

Baba!
Çocukluğumun orospu olmuşluğunu yazardım.
Bir resim çizerdim belki,
Karanlık olurdu yıllarım,
Elimdeki bıçak, tam alnının ortasında,
Bakışların yalvarmanın doruğunda.
Ve ben acımazlığın en koyusunda..

Baba!

Yollardım seni, beni bıraktığın yere.
Savunmasız kaldığım,
Arkamda bir dağ aradığım,
En sonunda,
Ar damarımı ellerimle çatlattığım,
O huzursuz sabahlara..

Baba!

Benimle savaşma.

Fena bağımlılığıym acıya...

Baba!

Şimdi nerede görseler beni,
Namussuzluğundan tanırlar seni, inan bana..
Beni kızdırma.

Hak etmemişliğin var beni,
Ve hak etmemişliğim bu kör olası geceleri.
Sensizliği,
Her baba dendiğinde gözlerime kaçan tozu,
Dudaklarımdaki tuzlu suyu...

Daha sayarım bitmez,
Üşürken ben her gece
Ve gözlerim sımsıkı...
Şimşekler patlarken beynimde,
Ve yağmur
Odamın camını zorlarmış gibiyken her seferinde,
Üzerimi örtecek bir adam!
Koynuma serilecek bir güven,
Saçlarımı okşayacak bir huzur...
Bir de hak etmemişliğim işte...
Ve bir de
Hak etmedim bile diyemediğim kimsesizliğim.

Düşmanlığımız var bizim.
Ve benim seni kirletmek için
Sevişmem gereken bir düzine serseri sevgilim.

Eğer bir gün okursan baba,
Bu sana son şiirim.
Sokak ağzımla adam bile olamayışını dövdüğüm,
Ve senin,
Üzerime yürür gibi
Bakamayan acizliğini armağan ettiğim...

Bir gün okursan eğer,
Kendini salondaki tavana asmış olmanı
Tebrik olarak kabul edebilirim.
Şimdiden çok teşekkür ederim

Ben senin bildiğin kızlardan deliyim.

...Ve keşke,
Bir şehir olabilseydim ben.
O zaman dokunmazdı terk edilmeler içime.
Bu yollar benim diyebilirdim,
Bu gökyüzü benim.
Bu yağmur.
Kimse adım basmazdı belki kaldırımlarıma,
Ama
Kuşlar dans ederdi üzerimde göç zamanlarında.

**Kirli ayaklarla çiğnenmek,
Kirli zihinlerde harcanmaktan
Daha beter olamaz ya...**

Bir adamın yumruğu kadar sert olacak ayrılık dediğin. Vurdum mu kırılacak cam, çerçeve, kadeh. Gittin mi bin parçaya ayrılacak yürek...

Ayrılık dediğin vicdansız olacak.
Dilini lal,
Gözlerini deniz,
Ellerini kimsesiz bırakacak...

Adı anılınca sızlamayan hücren kalmayacak bedeninde. İçin oyulacak...

Tırnaklarını çekiyorlarmış gibi diri diri. Eritilmiş naylon damlatıyorlarmış gibi etine. Kor ateşlerde yürütüyorlarmış gibi çıplak ayak...

Şimdi ben,
Sarhoş oluyorum,
Ağlıyorum.
Şimdi ben,
Ölüyorum senin için,
Uğruna geberiyorum.

Sen gidiyorsun... Sen durmadan terk ediyorsun beni. Gitmek istemediğimi anlatamıyorum.

Ayrılık diyorum!
Ayrılıkları basitleştirme
Bir porno sahnesiymiş gibi...
Bir orospuymuş gibi savurma ayrılıkları.
Ayrılıkları düşürme el diline öyle.

Gidiyorsan diyorum... Yani illa eksiltecek, illa yarım bırakacaksan beni.

**Saçlarımdan bir tel çeker gibi değil,
Başımı gövdemden ayırır gibi git.**

Anneni öldürmüşüm gibi bak bana.
Kan davası varmış gibi aramızda.
Tüm ihtimallerimi yak.
Beni bir yudum umuda muhtaç bırak.

Şimdi gidiyorsan, ayrılıyorsak, beni cehenneme kadar bırak ve arkamdan el sallamak yerine, orta parmağını kaldırarak kahkaha at!

**Eğer yanlış kapıya girmiş bir anahtarsanız,
zorlamayın. Kırılırsınız.**

**Gelseydin eğer benimle,
Bir ihtimal başlardı yüreğimde ihtilal...
Sonra soykırım,
Yakılırdı gidenlerin bıraktığı hatıralar...**

Gelseydin eğer benimle, son kez değerdin bir adamın elleri ellerime. Şehirler arası bir yolculuk esnasında sıyrılıp bakışlarından tanıdık tanımadık kim varsa, biraz utanmazca öperdim. Belki gizli saklı yazdığım şiirleri harf harf ellerine dökerdim.

Yan yana oturuyoruz;
Senin kızdığında yükselen sesin var.
Benim sana baktıkça alamadığım nefeslerim...
Susuyoruz;
Senin gıcırdayan dişlerin var,
Benim kesilmek için yaratılmış bileklerim...
Gülüyoruz;
Senin kahkaların var,
Benim ıslak kirpiklerim...

Konuşuyoruz;
Senin cümlelerin kalaşnikof,
Ağzımın içine dayalı.
Benim susuşlarım elma şekeri,
Ağzımın içinde ağır yaralı.

Yürüyoruz,
Ellerin ellerimin dokunamadığı en tanrımsı şey.

Elbette kirlenmekten bahsedeceğiz... Koyu renk kalemle yazacağız şiirlerimizi. Karanlığı savunacağız. Arkasında duracağız arka sokakların. Duman kokacak boğazımız.

Elbette inanmayacağız dostluklarımızın samimiyetine, şehvetine kapılmayacağız aşklarımızın...

“Sen yine de beni unutma!”

Bunun konumuzla hiç alakası yok ama sen yine de beni unutma...

Elbette ihanetlerden, yalanlardan, korkulardan bahsedeceğiz. Yediğimiz kazıkları sıralayacağız art arda. Küfürler edeceğiz, kavgalar...

“Ben yine de seni unutmam!”

Bunun da konumuzla hiç alakası yok ama yine de bil. Unutmam.

*Olduk olmadık zamanlarda gelirsin aklıma.
Simit atarken martılara mesela Üsküdar'da.
Biz seninle hiç Üsküdar'a gitmedik oysa...
Yine de unutmam, şikâyetsez unutmam seni...*

Elbette ölümlerden bahsedeceğiz. Kötü olmak isteyeceğiz, bir kez daha kırılmamak adına. Elbette porno filmlerden fırlamış gibi davranacağız; düzüşmenin, sevgilerimizden daha değerli olduğu muhteşem yüzyılda..

*İntiharlar düşleyeceğiz,
Kafamızı yastığa koyduğumuzda.
Âşık olmak da bir intihardır aslında...*

“Sen yine de beni hatırla.”

Bu, konumuzun ta kendisi aslında.
Beni biraz hatırla.
Sonbaharda dökülen yapraklar,
Adımlarına karıştıkça hatırla.
Çekmecende ölü bir böcek bulunca.
Hızla gelen bir araba
Aldırmadan açık renk pantolonuna,
Su birikintisini paçalarına sıçratınca.
Üşüyünce geceleri...
Sönünce mahallenizin lambası şafak vakti.
Bir kadın af dileyince, bir adamdan.
Annen kanser olunca...

Öksürürken kütüphane sessizliğinde.

Utanırken.

İzlerken oltandaki balıkların çaresizliğini...

Beni hatırla,

“Baba!” dediğinde bir kız çocuğu sana...

Elbette uçurumlardan bahsedeceğiz. Dipsiz kuyulardan... Elbette kavuşulmamış masalların gerçekliğini savunacağız.

En iyisi bile kâr etmeyecek uyuşturucuların,
Uyuşmasına umutsuzluğumuzun.

“Ben yine de seni unutmam.”

Kızgın kumlara basınca yalın ayak,

Sırılsıklam olunca yağmur altında.

Yenilince gün ışığına, kar’dan adamlarım.

Yaralarım kabuk bağlayınca.

İzin vermeden

Birinin gelip kabuklarımı okşamasına,

Seni hatırlarım.

Seni unutmadığımı, hatırlarım.

Belki ağlarım.

Ben yine de seni şikâyetsiz unutmam.

Saçma sapan zamanlarda hatırlarım.

Ama bil,

Şikâyetsiz hatırlarım.

**Sevdiğiniz erkek sizi bir orospuya değişiyorsa üzölmeyin,
sonuçta her erkek annesi gibi bir kadın ister hayatında.**

“Aslında çok acıyor da belli etmiyorum.”

Bu şiir burada biter.

Ne tek bir harf yazılır üzerine, ne silinir içinden bir harf.

Bu şiir hastane olur,

Yoğun bakım olur,

Azrail olur...

“Aslında çok acıyor da belli etmiyorum.”

Bu şiir burada biter.

Çivilenir aklına.

Ellerinle göğsünü yırtasın gelir,

Ağlayasın gelir,

Bağırasın gelir,

Kaçasın gelir,

Sövesin gelir,

Ölesin gelir...

“Ashında çok acıyor da belli etmiyorum.”

Bu şiir burada biter.
Vurmak istersin kafanı duvarlara.
Sallanmak uçurumlardan aşağıya...
Koşmak istersin
İşlek caddelerde yalın ayak, bir başına...

Sarılmak istersin.

Sarılmak değil, sarılmak istersin gazete kâğıtlarına, morg soğuklarına, toprak kokusuna...

“Ashında çok acıyor da belli etmiyorum.”

Bu şiir burada biter.
Kavga başlar.
Kan dökülür.
Öyle bir iç savaştır ki bu şiir,
Eline, dilini kestirir.

“Ashında çok acıyor da belli etmiyorum.”

Bu şiir uzar gider,
Şair ölür.

İyi günler...

Yalnız hissetmek diye bir şey var. Binlerce insan arasında tek başınalığı yüklenmek.. Çok sigara içtiriyor lanet.

Ben sanki ne yaparsam yapayım mutlu olamayacakmış gibiyim şimdi.

Terketsem bile bu rutubet kokulu şehri... Bu kirli sokaklardan kurtulmuş olsam bile ve hatta sen beni seviyor olsan bile sevgili... **Hiçbir duanın içimi rahatlamadığı gecelerimden ödünç aldım bu cümleleri.**

Yorgunum, şu odanın kapısından dışarı adım attığım an gülümsemek zorunda olmaktan sıkılmış.

Sanki bir daha hiçbir şey bana nefes aldirmayı sevdiremeyecek ve sanki bir daha hiç kimse bu yolda yürüsün istemeyeceğim benimle.

Sanki bir kez daha yenilmekten korkuyor gibiyim ve sanki bir defa daha düşersem, bir daha ayağa kalkamayacak kadar güçsüz.

Öfkeliyim sevgiliyim.

Zincire vurulmuş bir köpek kadar öfkeli...

Lütfen gelme...

Umutsuzluğa alışmış olmak, umutla beklenen bir telefonda
daha az acıtıyor beni.

Ne olur gelme...

Kırgınım.

Ben kötü biri olabilmek için çok çalıştım sevgilim.

Çok kez vuruldum.

Kan kaybettim.

Dost kaybettim.

His kaybettim.

Düş kaybettim...

Ben kötü biri olduğum gün sevgilim,

Seni kaybettim.

Gelme.

Ben şimdi
Otel odasında bulunmuş cesetlerden bile
Daha umutsuzum.
Sanki bir daha
Hiçbir merhaba
Beni hayata döndüremeyecekmiş gibi,

**Hiçbir sevişme haz vermeyecek,
Hiçbir ayrılık gırtlığıma yapışamayacak
Ve sanki hiçbir şey
Beni daha çok üzemeyecekmiş gibi,
Senin beni sevmiyor olman bile sevgili...**

Anne;
Ağladım,
Affet beni.

İçeri gir,
Kapıyı ört,
Işıkları yak,
Bana sarıl...

**Dışarı çıkalım,
Sinemaya gideriz.
Filmi terkederiz.
Yani illa terkedilecekse bir şey...**

Sarhoş olurum.
Sen olma,
Bana sarıl.

Gökyüzüne bakarız.
Karanlık da olsa bakarız.
Dua ederim ikimizin yerine.
Sen etme,
Bana sarıl.
Sigara içeriz.
Ellerimiz üşür,
Ben ısıtırım,
Sen bana sarıl.

Paramız biter, yürürüz.
Bitmeyen bir yol buluruz.
Bitmeyen bir türkü söyleriz.
Âşık olurum.
Sen olma,
Bana sarıl.

Konuşuruz.
Hep anlatırız.
Kimleri öptüğünden bahsedersin.
Ağlarım.
Sen ağlama,
Bana sarıl.

Kavga ederiz.
Küfür ederiz.
Bağırırsın.
Küserim.
Sen küsme,
Bana sarıl.

Güleriz.
Unuturuz öleceğini annelerimizin.
Anneler ölmesin.
Annem ölürse bana sarıl.

Çünkü bilirsin, bazen anneler ölüyor. Anneler ölünce çocuklar hep hüznünlü bakıyor. Hep yorgun bakıyor. Hep kırmızı bakıyor. Hep düşecekmiş gibi bakıyor.

Ve benim sırtımı dayayabileceğim bir duvarım yok. Gölgesinde dinlenebileceğim bir omuzum da yok.

Korkuyorum,
Bana sarıl.

**Canım acıyınca,
Ellerim titreyince,
En çok, gök gürleyince,
Yağmur yağınca,
Ve her gün doğumunda,
Düşünce bir bebek rahme,
Bir kuş uçunca,
Denizler dalganınca,
En çok yıldızların altında,
Bu cehennemin dört bir yanında,
Nefes aldıkça...
Bana sarıl.**

Gözlerin gün doğumu,
Okyanus kıyısı,
Dağ havası,
Şehir telaşı...

Gözlerin yağmurlu bir öğleden sonra,
Hüzünlü bir şarkı.
Gözlerin öznesi tüm şiirlerin
Ve ilhamı bir şairin.
Biraz rakı...

Gözlerin çocukluğum,
Pamuk şeker tadı...

Gözlerin dua,
Amin...

Şehvetli bir gece gözlerin,
Gözlerin bekâret kanı.
Gözlerin bebek özlemi,
Kısır gelin,
Töre kuralı...

Gözlerin kaçırılmış bir vapur,
Geç kalınmış bir sinema seansı...

Gözlerin vedasız bir ayrılık,
Biraz ağrı...

Uyuşturucu gözlerin,
Gözlerim bağımlısı...

Soğuk bir kış gecesi
Üşüyen kimsesizlerin
Nefesiyle ellerini ısıtışı gözlerin,
Delilerin sayıkladığı bir anısı...

Gözlerin siyaset,
İllegal bir eylemin öncü direnişçisi gözlerin,
Deniz Gezmiş posterini,
Sonra tazyikli su,
Sonra karakolda cop sesi,
Biraz gurur..

Gözlerin İzmir'in vatan sevdası...
Çanakkale'nin kanlı toprağı...
Sarıkamış'ta eksi kırk beş derece...

Anadolu gözlerin,
Biraz Avrupa merakı...
Etten duvar,
Biraz Fatih gözlerin,
Biraz İstanbul surları...
Kınalı Mehmet gözlerin,
Sonra Cumhuriyet ilanı...
Biraz Türkçe,
Biraz İstiklâl Marşı.
Ay-yıldız gözlerin, kıpkırmızı..

**Gözlerim nefes alış provası,
Yaşamak hevesi.**

Sonra birdenbire Filistin gözlerin,
Birdenbire işgal,
Birdenbire kurşun,
Birdenbire bomba,
Sonra kucığımda cesedi kardeşimin,
Sonra yalnızlık kabusu...
Ölümden gelen davetiye gözlerin...
Birdenbire çaresizlik,
Birdenbire korku...

**Tanrı'nın bu dünyaya attığı en cesur kazığı.
Uçurum çiçeklerini severim,
Kapitalist gelir bana kırmızı güller.
Orkideler, orospulara armağan edilmeli...
Ve intihar edenlerin mezarı başında ceket iliklenmeli...**

Ben baba olsaydım, balık tutmayı öğretirdim bana ve bayram sabahları erken uyanmam gerektiğini tembihlerdim.

Cepleri çikolata dolu gelemazdim belki her gece eve ama başka kadınların kokusunu da taşımazdım boynumda...

Ben baba olsaydım, alkolik olmazdım. Cigara sarmayı babamdan öğrenmemiş olsaydım eğer, ben baba olunca uyuşturucu kullanmazdım..

**Ben baba olsaydım,
O aynayı kırmazdım baba...
O halıyı kana bulamazdım
Beni bu kadar ürkütmezdim,
Çocukluğumdan kaçmazdım köşe bucak,
Pamuk şekerin tadını da hiç unutmazdım...**

Ben baba olsaydım, belki bu kadar ıslanmazdı kirpiklerim
pazar sabahları ve elleri sıcak olan her adama okşatmazdım saç-
larımı. Üzerimi örtünler diye uyurken geceleri, yalvaran gözler-
le bakmazdım gözlerine..

Hem sevişmezdim de kimseyle,
Düşmanımmış gibi kinle.
Biraz da ırzına geçermiş gibi senin, keyifle...

Hem öfkelenmezdim,
Yürümeyi yeni öğrenmiş bebeklerin babalarına.
Ellerinden tutuyorlar diye coşkuyla....

Ben baba olsaydım,
Başımı koyacak bir omuz aratmazdım bana,
Hayat üzerime çırılçıplak konuştuğunda,
Ve korktuğumda,
Karanlık üzerime çullanır gibi olduğunda...

Ben baba olsaydım...

Aslında işin aslı baba!

Sen baba olsaydın,

**Ben piçliğiyle övünen bir serseri olmazdım şu anda... En
az benim kadar terkedilmiş bir parkın ortasında hıçkıra hıç-
kıra..**

Acıdan sıyırılmış insan.

Siz okumayın!

Oturdum, birkaç fotoğrafı çiviledim tam karşımdaki duvara.
Uzun uzun baktım.

Derin baktım.

Ezberleyene kadar baktım...

Ayağa kalktım, buzdolabının yumurtalığında duran antidepresanlara ulaştığımda, yeni bir din bulup sığınmış gibi sevindim.

Kahkaha attım.

Uykusuzdum, çok uykusuz.

İnsan iradesine meydan okuyordum.

Reddediyordum!

Üzerimde boynunu çekiştirmekten yırtılmış beyaz pijamalarım vardı, ayaklarım çırılçıplaktı ve tırnaklarımın avuçlarımı kanatacağı kadar sertti yumruğum.

Daralıyordum.

Nefes alamıyor.

Artık susamıyor,

Bu samimiyetsizliğe

Daha fazla katlanamıyordum...

Etrafım çok kalabalıktı, çok insan vardı,

Beynimi siken bir sürü insan...

Sevişmekten zevk alan insanlar!

Uyuyabilen,

Kendilerini kesmeyi

Bir kez bile aklından geçirmemiş insanlar.

Beni hiçbir zaman anlamadılar.

Buradan sonrası çok büyük küfür.

Siz sakın okumayın!

Delirmeme milim vardı,
Belki de delirmiştım.
Bilmiyordum.
Eğer sokağa çıksaydım,
Beni bir hücreye zincirlerlerdi.
Öyle kızgındım.
Öyle tehlikeli.

**Babamın cesedini çıkardım çeyiz sandığımdan.
Onun soğuk kalbine dokundum.
Beni niye sevmedin lan?**

Obsesif piçin tekiydim, ayrıntıcı, takıntılı...
Manyağın biri...
Cidden.
Mükemmel bir ruh hastasıydım,
Bazen annesini altıncı kattan aşağıya atmak isteyen.
Uyuduğu her adamı
Kesmek fikrine sadık bir karıncaydım.
Karıncaydım ben,
Her seferinde üzerine basılan,
Ama ölmeyi bile beceremeyen bir karınca..

Buradan sonrası ağır isyan.

Siz okumayın!

Geçen gün bir adamla seviştim.
Geçen gün bir adamı terkettim.
Geçen gün bir adam için ağladım.
Geçen gün bir adamı çok özledim.
Geçen gün bir adam için deşildi içim.
Puştun tekiydi.
Biliyordum...
Zaten benim için başka seçenek yoktu.
Benim için “iyi” yoktu.
Hiç olmamıştı.

Rezillikler,
Adilikler,
İğrenç ve saçma sapan geceler yüklediler üzerime.
Karanlıklar.

Lan canım acıyor!
Benim canım çok acıyor.
Ateş var içimde, ateş.
Cehennem var.

Lan ben çok üzgünüm.
Çok mutsuz.
Tırnaklarıma kadar mutsuzum,
Saç tellerime kadar...

Bazen diyorum ki;
“Hah şimdi öleceğim.”
Ve ölecekmiş gibi hissedip ölememek
Kutsal saydıklarımı yaralıyor,
İnançlarımı zedeliyor,
Beni saçlarımdan tutup yerden yere vuruyor.

Fotoğraflar diyordum;
Çok güzel çıkmış
-sevgilim ve sevgilisi-

Buradan sonrası
Acıdan anası sikilmiş piç kurularına!

Kardeşim,
Yer var mı aranızda?

**Adam şarkı söylerken,
“anlamıyorsun gönül derdinden” diyor,
Ben önümdeki rakıyı kafama dikip,
“anasını sikeyim” diye bağıyorum.**

**Bizi bu derde atanların,
Uykusuz geceler, kırık kalpler, çiğnenmiş gururlar,
Sonsuz acılar bırakanların,
Rakı'ya düşürüp, kaldırmayanların,
Kül tablalarımızdan taşan kahrımıza sebep olanların,
Tüm unutulmazların,
Bütün ulaşılmayan numaraların,
Anasını sikeyim!**

I.

Kafamız güzel,
Kafamız milyonlarca kere güzel.
Kalabalığımız,
Hepimizin canı yanıyor.
Geçen bir kadının üzerine düştük.
Bilirsin işte
Sevdik onu,
Ona gülümsedik.
Fahişe dalga geçti bizimle.
Alınmadık!
Alıştık.
Küfür ettik biraz.
Sarhoştuk, dedim ya...

Tanrım seni de bekleriz bir gece.
Çok güzel acı çekiliyor burada...
Al birkaç yalan gel.
Bekaretimi vereyim sana.
— Hahahah...

II.

Kafan güzel,
Kafanın billurlarına kadar güzel.
Yalnızsın.
Canın hepimizin canını yakmak istiyor.

Tanrım, bu puştı da al gel.
Müsaitiz.
Alın birkaç günah, gelin..
Bizi İsa gibi gerin.

III.

“Biz orospu çocuğu muyuz oğlum?” dedim

Ama kafam kokain.

“Yok!” dedi sırtıtarak.

“Anamız sikiliyor lan!” dedim.

İçim nasıl ama,

Ağlamaklı.

İçimde ateşli bir parti var.

Böyle yangın yangın içim.

“Sırtıma!” dedim sırtıtarak...

Hem, bizimle alakası yok bunların.

Bunlar kural, kanun.

Tanrım, neden böyle yapıyorsun?

Hiç gelmiyorsun.

Birkaç parça kıyafet yolluyorsun uzaklardan.

Kimine aşk, kimine kin giydiriyorsun...

Estağfurullah efendim!

Kızımıyoruz da,

Bizi hep sert ve büyük siklere layık görüyorsun.

Tövbe ettik geçen,

Ama kafamız katliam.

Bir daha kimseyi öldürmeyeceğiz, dedik içimizde.
Yaşatmayacağız da.
O kadar büyük sevmeyeceğiz.
Ama kafamız cinnet.

“Elindeki prezervatifi ne yapacaksın?” dedim.
“Bence prezervatifle sevişmek günah değil!” dedi,
Tövbesine sadık puştun teki.
“Haklısın!” dedim.
Ama kafamız otoban.

Tanrım,
Müsaitsen biz geleceğiz.
Yardım et,
Kafamızı keseceğiz!

Ertelenmiş bir şeyler var şimdi,
Ertelenmiş bugünler.
Sevmeler ertelenmiş,
Aceleyle sevişilmiş yatak dağınıklığı gözlerimde,
Ellerin geç kalınmış bir intihar artık.
Parmak izlerin dolanıyor organlarımın içinde.
Bir ucu yüreğimi sızlatan, yara adın dilimde.

Vedalar bu kadar hüznü olmasaydı keşke.
Vedalar bavullarıma sığmıyor.

Ayrılıklar bu kadar yakın olmasaydı keşke,
Ayrılıkların acısına tütün iyi gelmiyor.

Uyunmamış geceler var şimdi,
Fotoğraflarla yetinilmiş sarhoşluklar.
Gün doğarken dökülen yaşlar var,
Beklenenler var şimdi,
Beklenen telefon sesleri...

Öfkeler bu kadar bencil olmasaydı keşke,
Öfkem özlemime bir beden büyük geliyor...

Ne yazılırsa yazılsın şimdi bu beyaz kâğıtlara,
Büyük acı,
Büyük kırgınlık,
Büyük nefret
Ya da...
Ben seni soramam artık,
Sen de beni arama.
-diyebilseydim keşke-

Öpüyorum sevgilim,
Bilmediğim bir dilde.

Önce duvarlar yıkıldı,
Duvarların enkazında can verdi umutlar.
Sen öyle uzak durunca,
Sanki gözlerimin önünde
Annemi dokuz yerinden bıçakladılar.
Kan,
Beni tutar.
Tutmasa koşacağım ardından;
Gitme, kal!

Yaralarımı yamaladım,
Faşist bir şarkının nakaratıyla.
Duvarlar da konuşur,
Kuşlar da.
Hatta
Bir çiftli cigara da konuşur bazı akşamlarda,
Kurumuş dudaklarını yalaya yalaya.
Hırçınlığımınla karşılaştım boy aynasında,
Güzel bacaklarım
Ve sonsuz telaşımı da gördüm orada.

Aynalar da ağlar,
Sabahlar da,
Hatta Tanrı bile ağlar bazı kullarına...

Piyano çalmayı öğrenseydin keşke,
Hayallerim yerine.

Ya da birkaç kuruş para vardı cebimde.
Çalınacak şey değildi gülüşlerim.

Helal olsun yine de!
Nasıl olsa,
Aynı günahların ateşini paylaşacağız seninle.

Sıradan bir ayrılıktı bizimkisi,
Kangrendi her neyse aramızdaki.
Kestik,
Bitti.

— Hahaha... Çok komikti.
Lanet olsun!
İnsan, yalanla avutamıyor kendini.

Bazen, bazı günler, bazı insanların ölmüş olmasını dilersiniz. Öpecek bir toprak, kaçacak bir yer, anlatacak birine sahip olabilmek adına.

En zordur, nefes alan birinin yokluğu. En zorundan bile daha zordur, size ölmüşsünüz gibi davranan birinin varlığı.

İnsan kaderini seçebilseydi keşke, en azından bir kısmını. Babasını, annesini, çocukluğunun tadını seçebilseydi. Kendi karar verebilseydi, çekeceği acının miktarına ya da ne bileyim işte...

— Boğazım düğüm düğüm
Boşluğundayım bu dünyanın.
Darağacına asılmış bir beden kadar hissizim.
Hem bağıra bağıra ağlamak geliyor içimden,
Hem öylece susmak, tek kelime bile etmeden.

Kim anlar ki içimizin yandığını?
Ya da kime anlatabiliriz ciğerimizi deşen acımızı?
Kime söylenir böyle şeyler?
Bu yalnızlık kiminle paylaşılır?

Kim kızabilir,
Özendiğimiz hayatları
Gözlerimizin önünde yaşayanlara?

“Hayallerimi çaldınız!” diye bağırsak ne fayda?
Daha kaç katlanabilir kimsesizliğimiz,
Yetmiyor matematemiğimiz...

Tanrı’nın gözlerimizin önünde cinayet işlediğini, öldürdüğünü çocukluğumuzu ve gençliğimizi ve kadınlığımızı hırpaladığını kime şikâyet edebiliriz?

Kaç yaşındayım, bilmiyorum. Kaç yaşındaysam milyonlarca kez daha fazla yorgunum. Kaç yaşında olursam olayım, kalbi kırılmış bir kız çocuğuyum. Hiçbir mutluluk, acım kadar samimi ve devamlı olamıyor. Ki avutmuyor beni, hiç kimsenin sevgisi...

**Hiçbir sevmek,
Sevilmemişliklerimin yerini dolduramıyor.**

**Bizler,
Sevinçleri kursağına dizilmiş çocuklarız.
Ertelendik.
Hep bizden önce,
Bizden önemli işleri vardı büyüklerimizin.**

“Uygun olmayan şartlar altında yetiştirildik!”
Annelerimizden terlik değil,
Hayatlarımızdan tekme yedik.
Erken tanıştık kendimizle,
Kendimizi taşımaya erken başladık.
Hepinizden fazla hata yaptık,
Çünkü
Hepinizden daha cesur olmak zorundaydık.

Korksak bile karanlıktan,
Işıklarımızı yakmaya yetmedi boyumuz,

O tuhaf ürpertiği hiç unutmasak da,
Aldığımız.

**Hepinizden daha hızlı koşabilirdik...
Ayağımız takıldığında,
Kaldıracak bir el bulabilseydik.**

**Sen yalnızca gitmedin sevgilim.
Sen benim gecelerimin üzerine kusup gittin,
Sen benim, içinde intihar barındırmayan hayallerimi çalıp gittin,
Sen benim gülümseyişlerimi koparıp gittin,
Sen benim ciğerlerimi çürütüp gittin.
Sen benim umudumu, uykumu, huzurumu sikip gittin.**

Rakı sofrasında susulmaz arkadaş,
Hıçkıra hıçkıra ağlayacaksın...

Arınacaksın gururundan,
Paşa gibi şerefe ulan diyeceksin,
Şerefsiz dünyaya inat şerefimize...
Kırar gibi tokuşturup kadehleri,
Gırtlığınla seviştireceksin meyleri.

Gömeceksin kendini şişelerin dibine,
Ölür gibi içeceksin!
Oturacaksın karşına geçmişini,
Güle güle küfür edeceksin.

Unutacaksın, unuttur gibi içeceksin!
İçiyorsan rakıyı öve öve,
Söve söve kusacaksın ne varsa içinde.

Sen,
Seni,
Vereme yakalansan,
Kötü huylu bir kansere tutulsan,
Kör kalsan,
Yatalak olsan,
Sevebilecek birini kaybettin.

Sen,
Tanrı'nın
Sana
O muhteşem elleriyle uzattığı armağanı,
Tuttun,
Duvara vurdun.
Sen,
Tanrı'ya ayıp ettin.

Hiçbir şeyim yok,

Zoraki gülümsemelerimden başka.

Yok bir şeyim bu karanlıktan, bu ruhunu teslim etmeye az kalmışlıktan, bu birikmiş intiharlarımdan başka.

Ağla Tanrım, ağla.

Durma yağmur, yağ!

Hiçbir şeyim yok,

Camıma tokat gibi çarpan şu damlalarla yarışan göz yaşlarımdan başka.

Yok bir şeyim bu parmaklarımın arasından düşüremediğim cigaramdan, bu perdeleri sararmış evin duvarlarından, bu çürümüş mikroplu ciğerlerimden başka.

Bağır Tanrım, bağır.

Durma gök, gürle!

İyimser, şefkatli, dürüst kadın olmak bana yalnızca acı verdi.
Beni olmak istemediğim, olmaktan korktuğum yerlere sürükledi.
Ben de canı nasıl isterse öyle davranan kadın oldum.

Kötü kadını oynadım.

Düştüğün yerden kalkıp, kimseye güvenmeden yürümeyi ve
düşmanımı kullanmayı öğrendim. Geçmişimi unutmadım ama
geçmişimde yaşamayı da reddettim.

Daima kalkık bir sik gibi,

Hep ileri!

Hata yapmaktan korkmadım,

Suç işlemekten ya da yargılanmaktan korkmadım.

Seçenekleri kontrol altında tuttum.

Diğerlerinin oynayacağı kartları ben dağıttım, benim kurallara göre oynamalarını sağladım.

Kendimi durdurmayı başardım,

Pollyannacılık oynamayı bıraktım.

Bu dünya,
Ağzı süt kokan hanım evlatlarına göre değil beyler/bayanlar.

**Bu dünya vahşi hayvanlarla dolu bir orman gibi,
Bu dünya iyilere göre fazla tehlikeli.**

Maalesef Tanrım,

Bu ben, bu dünyanın ortasında pimi çekilmiş bomba değil-
sem bile acı çektirilmiş kadınınım şimdi.

Söyle;

**Hangisi daha gözü kara?
Hangisi daha merhametsiz?
Hangisi daha öfkeli?**

Bir sigara yakıp balkona çıktım. Kendimi olabildiğince sarkıtıp, yağmurla tokalaştım. -doktorlar benim için; balkon, pencere gibi yüksek yerlerin, kesici-delici aletlerin ve babaannemin kalp ilaçlarının tehlikeli olduğundan bahsederler-

Ellerim ıslandıkça, gözlerim ıslandı.

Çiğirimdeki kitapsız ağrı, gırtlığıma yapışmış koyu balgam hırıltısı ve gıcırdatılmaktan kırılmış dişlerimle ellerimi gökyüzüne kaldırıp,

Yağ ulan dedim, ateşime yağ!

Kaderime yağ!

Ellerimi bırak, cehennemime yağ!

Bu benim kendimi benzinle yakıp tutuşturmak isteysiime yağ! Söndürmeden sigaramı bir seferde boşal üstüme, inleye inleye...

Yağ ulan!

İçimizdeki çiçeklerin cesetlerine,

Yüzümüzün solan rengine,

Hayallerimizin kuraklığına, susuzluğuna yağ!

Yağ yağmur,

Yıkıl dünya!

Bırak.

Ne olacaksa oluyor zaten.

Engel olamıyorsun,

Tahmin edemiyorsun,

Seçim yapamıyorsun.

Herkesin haklı sebepleri oluyor herşeyin sonunda.

Çünkü ile başlayan cümleler kuruyorlar sana.

Alışıyorsun...

Hatta aldırmıyorsun.

Sen beni untabildin mi bilmiyorum.

Ben seni aramıyorsam, korktuğumdan.

Biraz alıştığımdan,

Biraz aldırmadığımdan,

Biraz aldatılmışlığımdan.

En çok da farkında olduğumdan...

**Aslında ben seni aramıyorsam canım, üzerine toz kon-
durmazken, çamura saplandığını görmeye tahammülüm ol-
madığından...**

Ben seni bıraktıysam; sana tutundukça ellerimi parçaladığından, inceldiğinden, kopacak olduğundan...

Ben seni bıraktıysam; senin tellere takılan uçurtmalar gibi yırtıldığından, bir daha seni göklere yükseltmeyecek olduğumdan...

Ben seni bıraktıysam; acıma merhem değil, tuz olduğundan. Aradığım parçalarım olamadığından değil, var olan parçalarımı da kaybediyor olduğundan...

Ben seni bıraktıysam; senin satın alınmaya meyilli, benim seni satmaya gönüllü olmadığımından...

Bir de artık,
Namertçe kaçtığından kavgalardan,
Yatağındaki dağınıklığın yüzüne yansıdığından,
Bir otel odası gibi ucuzlaştırdığından sevişmeleri,
Ellerin bir başka tene dokundukça
Sihri kaybettiğinden,
Artık gecelerimi asilleştiremediğinden,
Korkularımı yenemediğinden,
Papatyalara “seviyor” dedirtiremediğinden...

Ben seni bıraktıysa,
Senin yüzünden...

Tanrım!

Ben bu hayatı üzerime alınmıyorum...

Ölmüş bir baba gibiyim,

Sana emanet ettiklerime iyi bakmanı diliyor

Ve geri çekiliyorum.

Oynamıyorum.

Beni unut.

Ben artık kendini ifşa etmiş bir intiharım.

Beni uyut.

Ben şimdi

Patlatılmasına saniyeler kalmış canlı bombayım.

Ben kirli ellerle dokunulmuş

Kutsal bir kitap gibi alıngan ve kızgınım.

Artık dar bana yarınlарım.

Sığmam.

Ve sığınmam Tanrım.

En az bir sokak çocuğunun

Yırtık ayakkabıları kadar ortalıktayım.

Kafanı pahalı mağazalara çevirmesen göreceksin,
Nasıl perişan,
Nasıl dağınığım...

Mermilerim bitti Tanrım,
Savaşmam.
Vuruldum,
Düştüm,
Kalksam da kaçamam.

İsa'nın elleri hatrına,
Beni imha et.

Ben Yusuf değilim Tanrım.
Kurtulamam bu karanlık kuyudan.
Beni geri çek.

Musa asasını vursun denizlerime,
Kurtulamasam da boğulayım.

Yardım et.

Yıllar sonra bile annenizin karşısına gururla çıkarabileceğiniz adamlara âşık olun, adı geçtiğinde sizi ne kadar üzdüğü belli olmasın diye gözlerinizi kaçırdığınız adamlara değil!

Geçen gün ağlayacaktım...

Annem yüzüme bakıyordu. ‘Yüzüme ağlarsan, ağlarım!’ der gibi bakıyordu.

**Kaç yaşında olursanız olun,
Yüzünüze öyle bakar anneleriniz.
Hissederek bakar...**

İçime dokundu,
Ağlayamadım.
Anlatamadım da...

Beni hep bilmediğim yerlerimden kırıyorlar anne. Beni hep uzanamayacağım yerlerimden yaralıyorlar...

Çok geç oluyor vakit. Beni hep gece yarılarında bırakıyorlar. Boşluklarına geliyorum, sonra boşluklarından düşüyorum. Alıştırıramıyorum kendimi bu kadar uzun ve devamlı olmasına ihanetlerin.

İhanet nedir anne?

Bir kuşun kanadını parçalarsam ihanet sayılmaz mı gökyüzüne? Ya da ihanet değil mi balıkları bağışlamayışımız denize?

Kaç ihanet varsa bu hayatın içinde,
Nakış gibi göğsümüze işlenmiş anne...

Kime dökülsek eksilmiştiz. Korumamız gerekmiş kendimizi, güvendiklerimizden.

Kaburgası çatlamış atlar inliyor beynimde anne, utanmazken birileri namertliğinden.

Bahar nasıl olsa geliyor da, unutturuyor mu karda çıplak ayakla yürüyen çocuğa acısını?

Anne kim bu hayatın kaybedenleri?
Ezenler mi, ezilenler mi?
Mutsuzluk geçiyor da, pişmanlığımız hep mi bâki?
Kimler sözünde durur peki?
Yalnız peygamberler mi?
Saraylar yıkılınca,
Soytarılar krallara gülerler, değil mi?

Ve ah alanlar,
Sıratlan süratla düşecekler mi?

Sana gelince...
Bu durmadan zonklayan ağrı da sevdaya dahil mi Cemal Abi?

Helal ettim tüm hislerimi...
Annem bakmasa ağlardım şimdi.

Ve annen ne zaman ağlasa
Aklına gelsin yitirmişliğin
Seni annen kadar sevmiş birini.

**Hiç ummadığınız anda
sırtınızdan vuran orospu çocukları vardır,
halk dilinde bunlara "dost" denir.**

İçimde terk edilmiş şehirler biriktiriyorum.
İçimde patlamaya hazır volkanlar...
Ve içimde
Küçük bir kız çocuğunun hüzünlü yüzü var.

İçim, burkulmuş bir bilek,
Sakatlanmış bir hayvan...
İçim yara,
İçim katliam.

“Geç kaldın!” diye bağırarak geliyor içimden.
İçimde güvercinler öldü.
Kabe’ın olan gözlerin yıkılsın!
Evin yansın,
İçimdeki çaresiz haykırışı ancak öyle anlarsın...

İçim uyuşuyor,
Rabb'im gör.
İpleri çözülüyor içimin,
Yeniden ör.
İçimde cinayetler saklıyorum.
İçimde yıkılmış duvarlar,
Ve içimde
Günahkâr bir adamın ağlayan evladı var.
İçim kırık ayna,
Keskin bıçak.
İçim felaket..

“Beni vur!” diye bağırmak geliyor içimden.
İçimdeki eşkıyaya kelepçeler vuruldu.
Kabe'm olan gözlerin yıkılsın!
Memleketin yansın,
İçimdeki kaybolmuşluğun ağıtını
Ancak öyle duyarsın.

İçim sıkışıyor.
Rabb'im anla.
Sen onu bir tek benimle birlikte bağışla.

Kimsenin hikâyesi
Daha acıklı değil kimseninkinden.

Herkes hızla yaralanır, tam da aynı yerden...

Birilerinin uysallaştıramadığı kızgınlıkları vardır. Birileri kırdıkça keskinleşir. Birileri ışıklarını söndüremez geceleri korkaklığından...

Birilerinin gözü karadır. İpin ucunu bırakır dik bir uçurumdan sallanırken. **Yaşamak güzeldir, eğer bir ölüysen!**

Herkesin içinde, dünde bıraktığına bir parça özlem kalır.

Kimileri büyük telaşlara kapılır. Kimileri için önemini yitirir kapıyı kimin vurduğu suratına. Kimileri kaybetmiştir.

Ve bence savaşırmış olmak, kazanmış olmaktan daha mühimdir. Çünkü tarih; kaçanların değil, vurulanların adını ezbere bilir.

Yaşamak sert bir porno sahnesidir. Siken tarafın kim olacağına her zaman kaderiniz karar verir.

Bazıları vazgeçmiştir aramaktan,
Bazıları bulduğunun farkında değildir.
Bazıları kaybolmuş gibi hisseder,
Bazıları geri döner yolun yarısından.

En baştan başlamaya kiminin hali yoktur,
Vakti kalmamıştır kiminin.

Bazıları çekip gitmek ister,
Bazıları mutlu sonlara inanmayı seçer.

Herkesin vardır kıyamet ilan ettiği günler.

Bunları boşver!

**Ben seni özledim,
Gel.**

Şimdi kimiz? Bilmiyorum. Kiminle uyuruz, kime sarılırsınız kendimizden kaçıp?

İçeriz,
Ben sarhoş olurum.
Biraz seni unuturum,
Sonra kim olurum, bilmiyorum.

Bir sabah uyanırım. Sen kesip atılmış bir organ kadar yok olursun içimde. Adınla seslenirken şimdi her yeni doğan güne...

**Sahi, düşmek ister misin
Gözüm kadar dilimden de?**

Şimdi neredeyiz? Bilmiyorum.

Kimler bulur bizi? Biz kimlere ait hissederiz kendimizi? Kimin saçlarının kokusunu seversin sen? Beni kim dinlendirir göğsünde?

Ve bilmiyorum, ne yapılır sana benzemeyen bir adamın su-
lieti süslerse hayallerimi bir gece!

Şimdi ne kadar uzağız, bilmiyorum,
Unutuyor olmanın bir adım gerisinde.

Sesin ne renkti, hatırlamıyorum... Ellerin cigara sarıyor mu
yine? Bir daha böyle sevelemeyecek olmanın telaşı düşüyor mu
yüreğine? Sevgisine sahip çıkamamışlığın haklı utancını duyabi-
liyor musun? **Gözlerini yumsan da sevişirken biriyle, yumabi-
liyor musun özlemini de?**

Korkmuyor musun bebeğim, bir gün senin kokunu mezara
gömecek kadar çok severler beni diye?

Her gün biraz daha ağaran saçlarına bak... Görmüyor musun
zamanın ne kısa, ömrün ne çabuk olduğunu? Ne hızlı eskidiğini
hayatın? Ertelenmeyeceğini yaşılanmanın ve unutulmanın... An-
lamıyor musun?

Sahi seni unutursam kim olursun, biliyor musun? Kim terini siler gece yarıları elleriyle. Kimin kaçınıcı yarası olursun ya da kim yarasına sürer seni ilaç niyetine?

Kimin düşerken tutunduğu dal olursun, kim kırar seni kurtarabilmek için kendini?

Kimlerle aldatılır senin o allahsız güzelliğin? Kimlerin gülüşüne tapmış olanlar, dudaklarını çürütür senin?

Kimlerin hayaliyle yanmış olanlara, su niyetine serpilirsin?

Sen ki benim,
İlk göz ağrım, ilk sevebilmişliğimsin!

Kimin hikâyesine figüran olur, benim kahraman ilan ettiğim?

**Sanki bir denizin ortasında boğuluyorum
ve birileri sürekli elimden tutup,
birkaç saniye nefes aldırdıktan sonra elimi bırakıyor.**

Ama katiyen kurtarmıyorlar!

Eğer yapabilseydim, kendimi senin ceplerine sığdırırdım. Bir an delirebilseydim, seni bomboş bir odaya kapatır ve kafamı duvarlara vura vura “gitme” derdim.

Gitme.

Çünkü kaybolmuş gibi hissediyorum sen gidince.
Eksiliyorum.
Bilemiyorum ellerimi nereye koyacağımı.
Boğazım düğümleniyor, yutkunamıyorum.
Çünkü bir ağrı saplanıyor ciğerlerime,
Dayanamıyorum.

Gitme.

Sen gidince kardeşliğini unutuyor halklarım.
Savaşların ortasında kalıyorum,
Vuruluyorum,
Yaralanıyorum...

Eğer becerebilseydim, göğsümü avuçlarına bırakırdım. Bir an delirebilseydim, gösterirdim sana sen gidince kanser olan yanlarımın dökülen saçlarını. Nasıl da acıtıyor olduğunu göz yaşlarımın yanaklarımı... Üzerime evlerin, denizlerin, yolların, göklerin yıkıldığını. Bir enkazın altında nefessiz kaldığımı. Kaybettiğimi umudumun bekâreketini..

Diyebilseydim,

“Gitme” derdim!

Seninle uysallaşıyor benim içimdeki öfke.

Yani bir sabah uyanıyor ve kesmiyorsam bu dünyanın bileklerini dikine, senin gözlerinin rengini barındırıyor diye...

Gitme.

Seninle güzelleşiyorum ben.

Kaybettiğim kimliğimi buluyorum kokunda...

Baharlar buluyorum,

Sebepler buluyorum,

Yarınlar buluyorum.

Gitme,

Yurdum olan adına, mülteci hissediyorum.

Sonra ne oluyor, biliyor musun?

Geçiyor.

Bir zamanlar uğruna dünyayı karşına alabileceğin adam yabancılaşıyor sana. Adım adım uzaklaşıyorsun... Kör kalsa, yatalak olsa, bacaklarını kaybetse vazgeçmeyeceğin adamın buna hiç değmediğini farkediyorsun..

Bir an geliyor, bir şeyler kırılıyor içinde. Bir şeyler dökülüyor. Sonra ne oluyor, biliyor musun?

Ölmeye gidiyoruz diyerek ellerini tutsa, tereddütsüz gideceğin adamı hayretle izliyorsun...

Usul usul ağlıyorsun bir yerlerde, gidişine değil haketmeyişine...

Bir an geliyor, dayanamıyorsun. Sonra ne oluyor biliyor musun?

İp kopuyor en sağlam yerinden. En güvendiğin adamın bıçak izi kalıyor sırtında. Kelimelerle anlatılamayacak kadar sarsılıyor hayallerin.

Grileşiyorsun.

Oysa biraz umudun olsa,

Cinayet işlerdin uğruna.

Bu kadar çok düşmüş olmasaydın,

Daha güçlü kalkardın ayağa..

Biliyorsun.

Çaresi yok, en çok buna yanıyorsun. Sonra ne oluyor, biliyor musun?

Anlıyorsun.

Korkuyorsun.

Öyle çok yormuş oluyor ki seni,

Ve öyle eksiltmiş,

Masumiyetine ateş edilmiş gibi hissediyorsun.

Kimse onu senin kadar sevemez.

Vazgeçerken,

En çok buna üzülüyorsun.

Belki affedemem ama unutabilirim.

Affetmek ciddi bir eylemdir sevgilim.

Seni affetmek,

Babamı affetmek,

Benim bu şanssızlığımı affetmek...

Beni çok sevdiğin biri öldüğünde anlayacaksın. Çok sevdiğin biri gözlerinin içine bakarken yalan söylediğinde... Çok sevdiğin biri ihanet ettiğinde masumluğuna...

Beni anlayacaksın sevgilim.

Beni bir gece yarısı kapkaranlık bir odada korkarken anlayacaksın...

Aklımın bir yarısı kan toplamış gibi.
Sen hiç böyle hissettin mi?
Aklının bir yarısının acıdığını hissettin mi?
Ağrıdığı oldu mu aklının?

Beni umudunu yitirdiğinde anlayacaksın sevgilim. İyi ve güzel olan her hissini, her parçanı, her inancını senden gram gram çaldıklarında. Sırtındaki bıçak yaraları sayılamayacak kadar çok, tedavi edilemeyecek kadar dokunulmaz olduğunda..

Beni bir kerhane odasında anlayacaksın sevgilim. Bir kadınla sevişirken ağlaya ağlaya.

Beni yağmurlu bir gece yarısı kirlenen ayakkabılarının çamurunda bulacaksın.

Anlayacaksın sevgilim.

Belki ben öldükten sonra... Belki benden çok uzak bir şehirde... Belki küçük bir kız çocuğu sana “baba” dediğinde..

**Beni kemiklerin kırılır gibi anlayacaksın.
Tuhaf bir acıyla...**

Paslı bir bıçağa, incelmış bir halata, birkaç kutu ağrı kesiciye âşık olmuş gibi hissediyorum. Bir intihara âşık olmuş gibi hissediyorum. Duman dolu bir odaya âşık olmuş gibi hissediyorum..

Hissediyorum!

Ela gözlü peygamberler var.

Ela gözlü mülteciler...

Ela gözlü babalar da var,

Ela gözlü pezevenkler de sevgilim...

Ben seni ela gözlü bir bayrakmışın gibi sevdim...

Kırılmış hissediyorum.

Kaçırılmış,

Kandırılmış,

Eksilmiş,

Dağıtılmış

Ve karıştırılmış.

Ötekiler gibi ama ötekilerden bile öteki...
Biraz yorulmuş,
Henüz vazgeçmemiş.

Biraz esrar içmiş gibi hissediyorum.
Çok esrar içmiş!

Çok esrardan kimse ölmemiş sevgilim, çok ihanetten ya da
çok âşık olmaktan da ölmemiş.

Ezberlenmiş
Ve unutulmuş bir şiir gibi hissediyorum.
Alınmış ama söyleyememiş...

Tüm bunların seninle ne ilgisi var, bilmiyorsun.
Ben biliyorum..
Ben daha neler biliyorum sevgilim!

Gözlerin cehennem gibi mesela...
Hem korkuyor,
Hem kaçmıyorum...

**Bazen sadece gitmek yetmez,
dönüp küfür etmek de gerekir.**

Bir sabah uyanıyorsun ve körsün!

Bunu düşün.

Renkleri düşün,

Yüzünü düşün,

Kaldırım taşlarının kirini ezbere bilip yürüdüğün sokakları düşün...

Bir sabah hepsinin yok olduğunu düşün.

Bir sabah hepsinin seni terk ettiğini...

Öyle bir sabahtı benimki.

Birkaç yüzyıldır yorgunum ve birkaç asırdır tüm bunlar için çok küçüğüm.

Bazen kendimi beş parasız bir eroin bağımlısı gibi hissediyorum, çılglık atmak, bağırarak istiyorum. Yoksunluğunu çektiğim şey her neyse o bulunup bana getirilene kadar bağırarak...

Olmuyor.

Ne yazık ki olmuyor!

Delirmek istiyorum.

Delirmek ve özgür olmak.

Unutmak.

Belki bir hastane odasında delirdiğimden habersiz uyutulmak.

Bilmiyorum.

İyiyim.

Anneme söyleyin.

Ben adını unuttuğum o bahar ayında bırakıp giden bir sevgiliye sahibim.

Yani biraz sahipsizim.

Ama iyiyim.

Ara sıra öksürüyorum. Kaburgalarım acıyor bazen ve hâlâ seviyorum papatyaları.

Çok sigara içiyorum.

Yağmur sesi yine ürkütüyor beni.

Ama iyiyim.

Zaman zaman kana bulanıyor dişlerim. Ellerimle ağzımı kapatıp klozete diz çöküyorum. Klozetin önünde eğilmek biraz aşağılıyor beni.

Utaniyorum.

Ama iyiyim.

Uykularım bölünüyor bazı geceler, korkunç bir labirentin çıkışını ararken yakalıyorum kendimi. Küçük bir kız çocuğu aralıksız yalvarıyor içimde..

Ama iyiyim.

Mesela kimse seni sevmiyorken her şey biraz daha kolay.
Sarhoş olmak,
Rezil olmak.

**Kimse seni sevmiyorken ölmek bile daha kolay.
Bu yüzden iyiyim.**

Beni sevmediğiniz için..

Beni sevmiyor olmakla, benim üzerime hiçbir sorumluluk yüklediğiniz için.

İyiyim.

Hâlâ kendimi sikindirik yalanlara inandırabildiğim için...
İyiyim.

Hepsine rağmen.
Yorgunluğuma,
Çocukluğuma rağmen..
Size, terk edilmişliğime, bu sabaha rağmen...

Öperim.
Varsa vicdanınızdan,
Yoksa Allah'ınızdan...

Büyüdüm!
Büyümek zorunda bırakıldım.
Emeklemeden, yürümek...

Kocaman yaralara sahip oldum.
Kız gibi yaralara!
Hissettim;
Hep buruk.
Hep eksik.
Hep bir adım daha geride...
Zoruma gitti!
Tonlarca kimsesizdim.

Bazen bir şey oldu ve boşverilmiş olduğuma inandım. Mucizeler bekledim. Bekleyecek hiçbir şeyim kalmayana kadar bekledim.

Adil olmayan bir kavgaydı hayatım,
Hepsine karşı hep yektim.
Yetmedim.
Büyüdüm.
Başka seçeneğim yoktu.
Kendimden başka gidecek bir yerim..

Öfkeliydim.
Göğsümde bir mezarlık dolusu ceset taşıyordum.
Zaman zaman onları okşuyor, özlüyordum.
Hükmen mağluptum.

Geçmişime dönüp
Saygısızca davranmak istiyordum.
Küfür etmek,
Hesap sormak,
Kırıp-dökmek!

Bazı şeyler affedilmez..

Bazı doğum günleri etiniz kızgın demirlerle oyuluyormuş
gibi ağır acılı geçer...

**Ve bugün bir avuç kurak toprağı üzerine yorgan yapıp,
dizlerini karnına çekerek kısık kısık ağlayan kız çocuğuyum.**

İyi ki doğdum!
“Haberiniz yok ölüyorum.”

Aklıma geliyorsun.

Gelme!

Bir daha papatya falları bakamayacaksak birlikte.

Yenikapı'da çay içemeyeceksek,

Yürüyemeyeceksek sahil boyu gülüşerek..

Gelme!

Bir daha şarkılar söylemeyeceksen gözlerimin içine bakarak.

Tütün sarmayacaksan,

Uyurken beni korurcasına sarılmayacaksan,

Gece yarılarında narin kelimeler fısıldamayacaksan,

Gelme!

Suçlu olduğunda çocuk masumluluğuyla yatmayacaksan diz-
lerime,

Haklı olduğunda en şiddetli bakışını üzerime dikmeyecek-
sen..

Sevişirken asil,

Kavga ederken cesur değilsen artık...

Gelme!

Kokun değişmişse,

Saçlarının arasında dolaşmışsa bir kadının parmakları,

Terin damlamışsa, tenimden başka bir bedene...

Gelme!

En gizli sırlarımızı dökemeyeceksek artık birbirimize.

Acıya, suça, günaha ortak olmayacaksak,

Hayallerimizi, dünya telaşına değişmişsen..

Unutmuşsan yeminlerimizi,

Gelme!

Eskidikçe, eksilmişse sevda yüreğinde...

Gelme!

İki yabancıysak artık bu şehirde..

Gelme!

Bir gün kendim için bir şey yapacak olursam işaret parmağımı kalbimin üstüne bastırıp, *“Biri şu piçe yardım etsin!”* diye bağırırım.

Tamamıyla içindeki umudu kaybedene kadar yardım edin.

Her ne kadar kaybedersen kaybet, ne kadar kırılmış, ek-silmiş ya da yorulmuş olursan ol tuhaf bir inanç ile bağırarak hatırlatıyor umudun her zaman var olduğunu içimizdeki orospu çocuğu.

Bekliyoruz; sanki her an bir şey olacakmış gibi, sanki birdenbire her şey düzelecekmiş gibi bekliyoruz. Saçlarım bile dağınıkken, organlarımdaki arasındaki iç savaşa müdehale etsin diye birileri, bekledikçe daha çok yıpranıyoruz.

İşkence denilen şey bu; umut!

Bu yüzden adam öldürmüyoruz, bu yüzden bazen bir köşeye saklıyoruz kendimizi, içimize kapanıyoruz, ağlıyoruz ulan. Tuhaf rüyalardan uyanıp yaktığımız sigaralar gibi usul usul tükeniyoruz.

Her şutu direktten dönen futbolcu ısrarıyla devam ediyoruz dibe vurmaya... İyi bir şeyler beklerken farketmeden kötü olana alışıyoruz. Kötünün iyisine razı olmaya mecbur bırakılıyoruz.

Büyük acılarımıza, ağrıyan yanlarımıza, sonsuz yoksulluklarımıza rağmen dün, bugünümüzden umduğumuz gibi; yarınlardan merhamet dileniyoruz.

Her uyandığımızda kendimizi daha büyük bir sakin üstünde buluyoruz.

...Ve bugün kendimi şu tavana asamıyor, şu pencereden atamıyor, gidip bileklerimi vahşice kesemiyorsam Tanrım, bana layık gördüğün umudun amına koyayım.

**Affedersin de,
Daha samimi bir cümle kuramıyorum.
Tanrım,
Ben yaşıyor olmaktan rahatsız oluyorum.**

**Bir şeyi sevmek bana göre değil.
Ben sana saplandım, keskin bir bıçak gibi.**

Zaten yeterince asi,
Yeterince karanlık ve çirkinim.
Sen zahmet etme bebeğim,
Ben kendi hayatımı mahvederim!
Bu dünyadaki bütün acıları ezberlerim.
Şahit olurum bir kadına nasıl sarıldığına,
Biraz gangsterleşirim..
Seni alnından öper, namusumu kirletirim!
Yanırlırsın belki, doğru bildiklerinde.
Yalnız çok güzel olursun sen, yanırlıyorsun bile...

Annemi tanımasaydım, karşılıksız sevgiye baş kaldıracabilirdim. Sevgiye inanmayı ben seçmedim. Sevgi bir din gibi durmadan yayılıyordu. Hepimizi kendi çemberine alıp, bizi lanetliyordu.

Senin için banka soyabilirdim, cinayet işleyebilirdim, senin için kanunsuzlaşabilirdim...

Tüm bunlar senin beni sevmene yetmezdi.

**Benim sevgim İsa'ydı bebeğim,
Senin tarzın Mekke'ydi.**

Sevgilim;

Kus beni şehvetli bir kadının kasıklarına.
Ya da bir cinayet silahıymışım gibi
Herkesten sakla.

Biraz da beni anla,

**Kahrolmak,
Benim kadar yakışmadı hiçbir kadına...
Ve reddetmek rakıyı, rakı bardağından içmeyi.**

Sevgilim;
Unut beni
Gözleri elâ olmayan
Bir kadının göğüsleri arasında.

**Ya da durup dururken unut.
İlla ki unut!**

Unut uyuttuğunu dizlerinde,
Dudaklarının titrediğini alnıma değerken.
Üşüdüğümü,
Uykundan uyanıp
Üzerime örtüldüğünü çarşaf gibi.
Ne çok sevdiğimi yağmurun sesini,
Yalnızlığa olan zaafımın
Beni tüm insalardan sıyırdığını.

**Göğsüne koyduğum başımın içinde,
Kıyametler kopuyor şimdi.**

İstifa ediyorum Âdem'in soyundan.
Ne kardeşiz seninle ne akraba.

Ben boşuna geldim yedi milyarın arasına.

**Bir vestiyere emanet eder gibi,
Teslim edeceğim ruhumu Tanrı'ya.**

Şimdilik rutubetli kan tadı var ağızımda,
“Al sevgilim, baba ol bununla.”

Kendimi kanserli bir organ gibi hissediyorum. Vıcık vıcık yara olmuş, durmadan ağrıyan, tedavisi geç kalınmış, çürümeye and içmiş bir organ gibi! Bu; hiçbir şey hissetmiyor olmaktan daha mı iyidir, bilmiyorum.

Keşke babam kadar ölü olabilseydim...
Keşke biraz daha kibar olsaydı Tanrı,
Yani benim de fikrimi alsaydı bazen.
En azından
Hayata devam edip, etmemek konusunda.

Tanrım!
Umudunu yitirmiş bir kadın duruyor karşında.

Bir kanalizasyonun içine düştüysen temiz kalamazsın. Bulunduğun her yere alışır, bulunduğun yerin şartlarını kabul etmeye başlarsın. Zamanla benzemeye başlarsın hatta. Sorgulamaktan vazgeçersin.

Neyi hakettiğinin kimse için bir önemi yok. İyi şeyler, uyuyabildiğin geceler, temiz eller, duygulu sevimler, kahramanlar ararsın.

Tüm bunları hak ediyor olman sahip olabileceğin anlamına gelmez. Daha iyisini hakettiğini düşündüğün her şeyin, gün geçtikçe daha kötüye dönüşüyor olmasını izlemeye mahkum olduğun dönemler olur.

**İçindeki çocuk,
Bir fahişeye dönüşürken farkedemezsin.**

Masumiyetin rengi ayındır en ölümcül uyuşturucunun rengiyle...

Kendimden kurtulmak istiyorum!
Kendime duyduğum kinden,
Keskin taraflarından hayatımın,
Yaması sökülmüş sahteliğinden.
Kanserli bir organ gibi hissettiren bu tuhaf boşluktan kurtulmak.

Beni al.
Ancak seninle durulurum ben.

**Beni al.
Ancak sen korursun beni kendimden.**

**Zayıf yanlarımı biliyorsan benden güçlüsündür
ama zayıf yanlarımdan vermuyorsan
herkesten güçlüsündür.**

Uyandım. Bomboş bir evin duvarlarına bakarak uzun uzun ağladım. Utandım bakmaya yüzümün haline. Yüzüme rezil bir hayat hikâyesi, ceset rengi, sigara kokusu biraz da tozlanan umudumun çaresizliği sinmişti...

Hüznümden iğreniyordum.
Seçeneksizliğimden!
Öksürürken ciğerlerimden çıkan o çürük sestem,
Yalnızlığımın gürültüsünden,
Uyanmaktan da iğreniyordum.

Yalnızca mutsuz insanlar iğrenirdi bence uyanmaktan. Uyumayı bir kaçış olarak görürlerdi. Eğer uyuyamıyor olsaydım, intihar ederdim. Devamlı olarak, hiç aralıksız ölmeyi denerdim...

Uyandım. İçimde kendini parçalara ayırmaya çalışan orospunun çılgınlıkları, savaşa hazırlanan bir ordunun dualarıyla karışıyordu. Korkunçtu uyanmak böyle sabahlarda. Yoksulluktan bayramlık alınmamış bir çocuğun içinde kopanlara benziyordu biraz, bayram sabahı bombalanan ülkelerin yavrusunu kaybetmiş anne ağıtlarına biraz da...

Damarlarımın arasında dolanıyor tükenmişliğim sivri bir neşter gibi... Kefensiz cesetlerin kimsesizliği batıyor kaburgalarım.

**Sahipsiz bir it gibi koşuyorum,
Bilemiyorum nereye gideceğimi.
Bana vurduklarını unutamiyorum!**

Vurulmuşluğum her yere varıyor benimle, doğum lekesi gibi. Vurulmuşluğum ve ölmemişliğim kahrediyor beni.

Tanrı'ya bir beyefendi gibi davrandığım zamanlarda bile umursamıyor içimden geçirip huzurana gönderdiklerimi, dualarımı, dileklerimi ve bu lanet tükenmişliğimi..

**Yoruldum.
Çok yorgunum!
Ruhumu kusup, parçalamak istiyorum.**

Yaralarım ne kadar büyük!
Gözlerin hâlâ çok güzel, fotoğraflarını izliyorum.
Ağzından öpmüştüm seni,
Tedavi edilen bir hasta umuduyla.
Seni öptüğümü unutamıyorum.
En dipteyken bile,
Seni öpmüş olmanın tuhaf hissiyle direniyorum...
Güçleniyorum,
Bataklığımı titretiyor heyecanım.
Seni öpmüştüm.
Buna inanamıyorum!
Şimdi seni,
Ölmüş biriymişsin gibi özlüyorum.
Fotoğraflarını izliyorum...
Seni öptüğüm geliyor aklıma,
Ağlıyorum.
Yaralarım ne kadar büyük.
Kuşlar çizdim yaralarım.
Kuşlara da yazık,
Bir daha seni öpemeyecek dudaklara da...

Bana bir şeyler yaz,
Bir mektup, bir şiir, bir cümle...
Biraz kurtar beni!
Biraz beklet,
Biraz ertele bu engel tanımayan nefretimi.
Tükendiğim yerden, doğur beni...

Çok hastayım.

Kafamın içinde; filler lacivert bir tablo sigara dolap dolabın içinde kirli çamaşırlar fotoğraflar cansız bedenler sigara benzin sen içinde kadın yabancı meme uçları kibrit saçlarım binalar yüksek sonra karanlık ellerin uzak sonra halı kanlı duvarda duvarlar üzerimde kırmızı gecelik porno morarmış dudaklarım ve üşüyen ayaklarım paslanmış jiletler bileklerim antidepresanlar kahrolsun devlet zenginler politikacılar kelimeler ağlayan çocuklar tanrı anlamını bilmediklerim uyuşturucular beyaz cinayet fırtına hortum tekerlekler boşluk çivi delikleri tekrar filler. Birden bire gece!

Beni biraz kurtar!
Beni biraz teselli et.
Düştümse dövüştüm ki düştüm,
Beni biraz kaldır.
Aklım sonbaharda yaprak döken ağaçlar gibi.

Çıplağım,
Beni biraz giydir.
Dev bir ormanda defalarca kez kayboldum,
Beni biraz bul.
Biraz dön bana.
Birkaç yüz yıl dön,
Döner gibi gurbetten memleketine...
Döner gibi yüzünü selam verirken sağ omzundaki meleğe.
Döner gibi ölümden ömrüne...
Biraz iyileştir
Benim tedavisi mümkün olmayışımı.
Biraz düzelt,
Biraz dindir ağrılarımı,
Biraz bana bulaştır kendini.
Ağzını bulaştır bana,
Beni biraz öp!
Dişlerimi kanat,
Ruhumu kanat.
Beni biraz kurtar.
Beni biraz öldür,
Damarlarımdan salıncaklar yap...

Gün batımına karşı oturmuştuk,
Usul usul kararıyordu gökyüzü, ruhlarımız gibi.
Sanki bir şey söyleyecekti de söyleyemedi!
Ben de pek bahsetmezdim kimsesizliğimden.
Kimse acısın istemezdim, kimsesizliğime.
Kimse bilsin istemezdim içimde kopan fırtınaları,
Korkuyla uyandığım gecelerde, çarşaflarımı dişleyerek ağla-
dığım anlaşılsın istemezdim...

Az konuşur, sık sık gülümserdim.
Bir yolunu bulur, alay ederim her şeyle.
Her şeyin gülümsetecek bir yanını bulurdum.
Dev acıların, koca üzgünlüklerin bile!
Ve hatta mahvolmuşluğuma rağmen...

Ayaklarımızı uzatmıştık denize karşı.
Deniz yeni ütülenmiş çarşaf gibi, sakın.
Yüzüme baktı,
Gerdanıma, göğüslerime...
Tam gülecektim ki,
Cümleleri fermuar oldu dudaklarıma.

"Sen," dedi, "şu denizin dibindeki balıklara benziyorsun. Onlar kadar çaresizsin. Hem birileri seni oradan çekip çıkarsın istiyorsun, hem kaçıyorsun yanına yaklaşmaya çalışan herkesten. Korkuyorsun! Bunu inkâr edeceksin. Hatta en çok korktuğunu inkâr edeceksin..."

*Boğulmaktan yorulmadın mı?
Ne kadar saklayabilirsin
Kahkalarının ardındaki özlemlerini?*

*Ayakların parçalanana kadar koşsan bile
Kendinden kaçabilir misin?*

Seni alay edemediğin şeyler öldürecek!"

Daha fazla kırılmamak adına etrafıma ördüğüm yüksek duvarlar üzerime çöktü.

Gidip birilerini öldürmek,
Birilerine küfür etmek
Ve birilerine sınıksız sarılmak istedim.
Bağırarak istedim sonsuz acımı!
Bir caddenin ortasında
Hıçkırarak hıçkırarak ağlamak istedim.
Gırtlığıma parmak sokup
İçimde biriken nefretleri kusmak istedim.
Özür dilemek istedim birilerinden...
Bu içime kapanmışlığımın zincirlerini kırmak istedim.

Güçlü gözükmek değil,
Güçlü olmak istedim.

Dönüp yüzüne sağlam bir kahkaha patlattım.

“Hadi lan oradan!” dedim.

“Sen önce kendi akvaryumunun camlarını kır!”

Sonumuz belli...

Keseriz bileklerimizi lacivert bir yaz gecesi ya da ihanetlerin ateşiyle yakarız bedenlerimizi, sonra birbirimizi hatırlar, birbirimize biçtiğimiz kefenlerin rengi gibi bembeyaz kesiliriz.

Seni unutamadığımı saklıyorum bahanelerimin arkasında. Beynimde molotof kokteylli partiler düzenliyor bu kadar uzak olmak hayallerinin başrolüne. Ve ben hâlâ sesini duyabilmek için kilometrelerce yol koşabilecekken, kendime ispatlamaya çalışıyorum canımı yakanın yokluğun olmadığını.

Nereye gitsem aklımdasın!

Kime baksam, kim bana baksa.

Kanlı katliam haberlerini izleyip içerliyorken bu dünyanın mahvolmuşluğuna, yürüyorken, birileriyle ayak üstü sohbet edip “Bir gün görüşelim!” diyerek, mecburi bir gülümşeyişi iliklerken dudaklarıma.

Dün gece babam ölmüş olmasına rağmen ya da bu gece, hatırlayamıyorum. Hatırlayamıyorum aklımda olduğundan fazlasını. Yine de kabul ettirmeye çalışıyorum kendime içimde dolaşan bu ağrının hasretin olmadığını...

Pazarda annesini kaybetmiş çocukların dolan gözleri gibi içimde sana biriktirdiklerim.

Ama kelimeler sandığım kadar

Güçlü değilmiş bebeğim.

Anlatamıyorum

Ne kadar derin,

Ne kadar uçsuz hissettiğimi.

Sonumuz belli;

Suratımızı asarız darağaçlarına,

Bizim de boynumuzu sahiplenmediler diye.

Ya da gururumuzun bizi eritmesini bekleriz,

Kezzapa bulanmış bir çift el gibi karşılaşınca.

Morarmış gözlerim kalsın aklında,
 Ben ise ceketimin sol cebinde taşıyacağım
 Yaşayamadığımı.
 Ve ölemediğimi.
 Ve arasında kaldığımı Tanrı ile dünyanın,
 Bir de kahrolası güzelliğini...
 Seni sevdiğimi,
 Beni sevmediğini,
 Beni sevmiyorken bile çirkinleşmediğini yüzünün,
 Yüzünün çiçek duruluğunu...

Tekrar karşılaşma ihtimalini kazıyacağım bileklerime; keskin, sivri, ucuz bir jiletle.

Beni unutman için yalvarıyorum şimdilik her gece, eğer unutursan, tekrar tanışabiliriz diye.

**Kırgınım diyemem. Kırılmak bana göre değil,
ben olsam olsam mahvolurum, yok olurum, hiçleşirim.**

Tüm organlarının iflas etmesi gibi bir şey olur bana.

Tam olarak ölmek de denemez buna.

**Unutulmuş bir sigara gibi kül tablasında,
henüz sönmemiş ama
bazen ateş düştüğü yeri bile yakmaz ya...**

Bak sevgilim,

Özlüyorum.

Şu an nerede olduğunu bilmiyorum,

Muhtemelen birileri çatır çatır sikiyor seni.

Bilirsin böyle olur,

Senin bir çiçeği koparmaya kıyamamış olman, diğerlerini ilgilendirmez.

Ağzında çamur tadıyla birilerinin kasıklarından sıyrılıp yüzünü yıkadığını düşünüyorum. Görebiliyorum gamzelerinin arasına sıkışmış, gecedен kalma şehveti.

Bu ne büyük acı, anlatamam.

Ucuz şaraplarla sarhoş olup birilerinin ellerini tenine buluş tırdığın gecelerde, özlemek seni...

... Ve blöf yapmıyordu hayat bizimle oynarken. Bizse yalvarıyorduk her gece kabullenmeyi reddederek, tüm bunların kabus olma ihtimali olsun istiyorduk.

Biraz,

Bir umudumuz olsun.

Sevgilim!

Ağrılı geceler bekliyor bizi şimdilik. Kör bıçakla ciğerimizi deşmeye yelteniyor kader. Şimdilik denize atılmış taş kadar çaresiziz, dibe batmaya mahkûm edildik...

Elbette geçecek.

**Ben biraz daha kadın olacağım ağlarken sessizce uğruna.
Senin zaten bakışlarına işlemiş erkekliğin...**

Yumruğunu sıkabildiğince sık.
Ellerim değilse bile ellerinde,
Şurada
Göğsümün ortasında hasretin.

Uyanacağım her sabah! Az sonra sesini duyacakmış gibi
telaşlı ve hevesle. Söylenmemiş tüm günaydınları biriktirecek,
saklayacağım.

Elbette geçecek,

Sevgilim!
Önce bahar gelecek.
Günlerini sayma,
Mevsim yaz olunca geçecek.

Kaybolmuş bir çocuk gibi
Ne yapacağımı bilmiyorum şimdilik.
Ayağı kırılmış at gibi inliyor içimde bir şey.
Yüzüm düştü, yüzümün üstüne gözyaşlarım.
Ama nasıl olsa sonsuza dek sürmeyecek,

Geçecek!

Papatya zamanı gelince sana sarılacağım.

Takvimleri ve saatleri tutmayacağım.

Çizmeyeceğim üzerini günlerin.

Başım göğsünde olmasa bile,

Şurada,

Boğazımdasın.

Ve kafatasımın içinde,

Ve organlarımın arasında.

Seni firar etmiş bir suçlu gibi

Özenle saklayacağım.

En az bir peygamber kadar sözüne sadık,

Burada,

Bıraktığın yerde

Hiç durmadan ve hareketsiz

Bekleyeceğim...

Geçecek!

Şimdilik depremde yıkılmış evin sahibiyim.

Sen de ağlara takılmış balık kadar şaşkın,

Geçmez sanıyorsun.

Geçer canımın içi.

Geçecek...

Şimdilik sorma hangi mevsimdeyiz.

Daha bahar gelecek.

Ağaçlar yeşerince

Ve güneş daha erken sızmaya başlayınca

Dar pencereden içeriye,

Geçecek diyorum hasret de, hapislik de.

Ve hatta sancısı incinmişliğimizin.

Kısılmışlığı sesimizin,

Geçecek!

Birlikte geçirilmiş günlerden

Biraz daha uzun, biraz daha sert.

Yine de coşkusunu yitirmeden...

Geçecek sevgilim!

Pek kolay pek çabucak diyemem,

Ama aşk isen sen;

Yine sen olacaksın

Özlendikçe ilahlaşan, güzelleşen...

Şimdilik,

Öpüyorum

Omuz çukurlarından...

Kafatasımın deşildiğini hissediyorum.
Delirdim..

Şimdi bir çocuk doğuyor bir yerinde şehrin,
Anasının amına olan sana olsun...

Öyle ki,
Şimdi bir şehir bombalanıyor muhakkak,
Bir ışık sönüyor,
Kadınlara tecavüz ediliyor,
Ormanlar yanıyor,
Boğuluyor çekilmiş denizlerin balıkları,
Kuşların kanatlarından yaralıyorlar.

Şehre olan,
Işığa olan,
Kadına olan,
Ormana, balığa, kuşa olan sana da olsun..

Otur şöyle,
Aynı dili konuşalım seninle,
Hırçınlaşmadan, hırslanmadan,
Bir kenara koyarak gururumuzu...
Açık olalım...

**Bak oğlum! Eğer akıllıysan, kadınının başka bir adamın
güldürmesine izin vermemen gerektiğini bilirsin.**

Bu aptallıktır.

Hiçbir bahane bu hatayı yapmana yol olmasın. Kadınının başka bir adamın güldürmesine izin verdiysen, ona başka bir adamın dokunmasını izlemeye hazır ol.

Bu hayatta geri alamayacağın şeyler vardır, bunu unutma. Bir kadın seni seviyorsa sana aittir. Mutlaka bir fotoğrafın vardır bir yerinde odasının, onu kaldırtma!

Bir kadın seni seviyorsa uyumadan önce dua ediyordur, senin adınla başlayan dualar ve biten senin adınla, onu susturma!

Bir kadın seni seviyorsa sana zarar veremez. Yalnız genç adam, kadınlar vazgeçtikleri adamlara da acımayı beceremez, bu da kalsın aklında..

Bir kadın seni seviyorsa koklayarak öper seni. Seni seven bir kadın sevdiği kadar sarılabilirse kemiklerin kırılır ve bir kadın seni seviyorsa, sen ne kadar güçlüysen o kadar güçlü hisseder kendini, onu yanıltma.

İlk darbede yere çakılma oğlum,
İlk imtihanda sınıfta kalma!
Ve asla,
Ama asla!
Araya umutsuzluğu sokma.
Orasıdır kadının şah damarı, umudu...
Kesildiği an, vazgeçer kadın.
Sevmekten,
Beklemekten,
Özlemekten,
Hatta dua etmekten...
Can havliyle kaçır.
Yakalayamazsın.
Artık o kadını üstüne alınamazsın.
Sahip çıkamadığın kadına hesap da soramazsın.

**Kadınları bomba gibi düşün genç adam, yanlış kabloyu
kesersen onunla birlikte sen de patlarsın.**

Bak oğlum!
Bu hayatta her şeyi alırsın,
Yalnız seni seven kadının yoktur fiyatı.

Seni her şeye rağmen sevebilen kadını satın alamazsın. Cüzdanın kilo kaybettikçe, sevgileri eksilen sevgililerin olur en fazla...

Falan filan sonra,
Bilirsin ya!
Sen sen ol, o kadını satma!

Bir kadın seni seviyorsa kavga eder. Hem birazdan boğazına yapışacak sanırsın, hem görürsün gözlerindeki korkuyu.

Kadınlar susmaz genç adam. Susmuş kadın, gitmiş kadındır. Susmuş bir kadın için bitmiş bir adamsındır. Bu, kadınların değişmez ve değiştirilmesi teklif bile edinilemez olan maddelerinden biridir.

Kadın olmanın kuralıdır...

Bir şey daha vardır ki,
Kuştur kadın,
Ve bir gökyüzü vardır her kadının.

Öyle bir havan olmalı ki adamım, senden göçmediği için onu dondurmamalısın. Bunu bir zamanlar seni gökyüzü ilan etmiş kadının, başka bir gökyüzünde kahkaha atışını duyunca anlarsın...

Sarhoştum.

**Çünkü benim fotoğraflarına bakıp,
sigara üstüne sigara yaktığım anlarda,
Sen birilerinin dudaklarıyla ıslatıyordun tenini.**

Sarhoştum.

**Çünkü benim kokusunu unutamadığım saçlarında
dolanıyordu birilerinin elleri.**

Sarhoştum.

**Çünkü benim gözyaşlarına boğulduğum gecelerde,
Sen kahkahalara boğuluyordun onlarla.**

Sarhoştum.

**Çünkü benim acıdan inlediğim zamanlarda,
Sen zevkten inliyordun birilerinin koinunda!**

“Umarım bu sabah kıyamet kopmuştur,” dedim içimden, gözlerim güne yarı açık. Bu muhteşem olurdu. Her yerin dökülüp, herkesin kırıldığını görmek istedim.

Kıyamet kopuyor olsaydı tüm gücümle bağırabilirdim gibi geldi. “Geberin lan, orospu çocukları!”

İnsanları neden sevmediğimi bilmiyordum.

Babamın beni neden sevmediğini de bilmiyordum.

Zaaflarım vardı. Zaafım olan şeyler mahvediyordu beni. Saçlarımdan tutup duvardan duvara vuruyordu...

Zaaflarıma kurşun sıkabilseydim, beynini dağıtırdım. Kendime kurşun sıkma fikrinden kurtulmak için çok fazla kokain içmek zorunda kalmıştım. Çok kez klozetin başında içimdeki ejderhayı kusmaya çalışmıştım.

Aslında bundan pek bahsetmem ama biraz da ağlamıştım. Ben zincir vurulamayanlardandım. Hikâyenin kötü kahramanıydım. Buna mecbur bırakıldım. Bu olabilmek için ayağı kırılmış atlar kadar acı çektim.

Asla bağırmadım!

Ben Tanrı olsaydım

Bu sabah kıyamet koparırdım.

Hatta her sabah

Sizi yeni bir kıyametin ortasına atardım.

Ne hissettiğimi anlayın diye,

Hepinizi binlerce kez çatır çatır kırardım.

Ve pencereyi açıp

Avazım çıktığı kadar bağırırdım:

“Hâlâ benim kadar canınız yanmıyor, orospu çocukları!”

Ayrılır.
Annenle baban.
Siyah, beyazdan.
Yıldızlar, geceden.
Tuzundan, deniz.
Kan, damarından.

Ayrılız canım içi,
Ansızın.
Kaçarız vedalardan.

Alışılır,
Yalnızlığa,
Kırgınlığa.
Ya siyaha ya beyaza.
Uyunur yıldızsız gecelerde de.
Yüzülür tuzsuz denizlerde.

Alışırız canımın içi,
Mecburen unuturuz.
Kaçarız anılardan.
Özlenir,
Çocukluğumuzun bayram sabahları,
Samimiyeti dostlukların,
Kavgaların mertliği,
Şehveti hislerin.

Özleriz canımın içi,
Apansız.
Kaçarız arzularımızdan.

Unutulur.
Her gün değişir insanın öncelikleri.
Yeni bir acıya sığınır yara izleri.
Her gün yaşamak telaşı büyür.
Büyür insanın korkuları, elleri gibi.

Unuturuz canımın içi,
Gülüşüklerimizi bile belki.
Kaçırırız aklımızı,
Hatırlatan her şeyden.

Unuturuz,
Sarhoş oluruz,
Kahroluruz,
Mahvoluruz,
Âşık oluruz.

Unuturuz canımın içi.
Ayrılıkları,
Alışılanları,
Özlenenleri,
Bir gün unuturuz,
Unutulanları dahi.

Uçaklar,
Vapurlar,
Arabalar,
Hayaller,
Rüyalar,
Ve dualar,
Ayinler,
Putlar,
Kuşlar,
Yıllar, yollar, dağlar,
Seni bana getirmeyen daha neler var?
Kağıtlar, kalemler,
Eski fotoğraflar,
O sokak, o film, o kadeh, o sigara,
O etek, o kavga,
Ayrılış, o ayrılış!

**Tadını damağımda bıraktığın
Daha kaç yaşanmışlık var?**

Kokusu saçlarının,
Ellerinin nemi,
Ve kıvrımı kirpiklerinin...
Rengi pembeye çalan dudakların!
Ya tırnağındaki pürüzler,
Peki başımı göğsüne koyduğumda
Yüreğimi işgal eden huzur...
Senin bende unuttuğun,
Seni bana unutturmayan daha kaç parçan var?
Kırmızı rujum,
Rugan ayakkabılar,
Dalgalandıran saçlarım, derin dekolteli ekoseler,
Beyaz çarşafılar,
Ten,
Yer,
Kan-ter...
Şehvete boyanmış geceler...
Erkekler...
Hayalimden seni silebilecek
Daha kaç kilitli kapı var?
Serseriler,
Karanlık delikanlılar,
Puştlar!
Âşık olmam gereken daha kaç sünepe var?

Uykusuzluk,
Yalnızlık,
Korkaklık,
Hırçınlık,
Hırpalanmışlık,
Hüznü karanlığın,
Ve öfkesi ihanetin,
Ve kahkahaları aklımı yitirmişliğin,
Ve aşırı obsesifliğim, paranoya nöbetlerim,
Ağrılar,
Hıçkırıklar,
Bir geceye sığdırılacak
Daha kaç duygu, kaç his, kaç hastalık var?

Tanrım...

Söylesene

Dünyada başka yanacağım kaç cehennem var?

Ey Rab,
Ey Rahman,
Ey Rahim,
Ey Hak,
Ey Vekil,
Ey Ahir,
Ey Zahir,
Söyle...

Beni buralardan kurtaracak
Daha kaç günah var?

Kurtulmak istemiyorum.

Böyle iyi!

Bu gri perdelerin ardında saklıyorum kendimi.

Sanki dibe vurdukça güçleniyorum.

Olabildiğince en dipte olmayı istiyorum,

Bir haham gibi

Yalnızca kendi bataklığımın inanıp

Her şeyi reddederek,

Lanetlenmişliğimi kucaklıyorum.

Yaralarımın pansuman yapmak yerine

Daha çok kanatıyorum.

İzin vermiyorum

Hiçbirinin kabuk bağlayıp yok olmasına.

Beni ben yapan şey bu...

Acı!

Kendi tırnaklarımın izleri var sırtımda,
Aklım cayır cayıp yanan dev bir orman,
Hayali rüzgârla göklere yükseltiyorum alevlerini.

Kurtulmak istemiyorum.
Bu karanlık iyi!

Dans ettiriyorum karşımda geceyi,
Kırmızı jartiyerli bir orospu gibi.

Ve dişleriyle kazıtıyorum kendimi.
İntiharlar doğurtuyorum,
Büyüyüp sahiplensinler diye beni.

Ben geldim.

Bir avuç gözyaşı çaldım annemin çeyizinden,
Kuraklığıma serptim.

Ben geldim.

Peygamberlerin cesetlerini getirdim sana,
Al, biraz kokla!

Ben geldim.

Bileti aylar önce kesilmiş otobüsün,
Çirkinliğimi yansıtan camlarına dayayıp kafamı,
Beni sana getiren yollara gülümseyerek,
Terleyen ellerimi gömleğime sile sile,
Geçtiğim her şehire bağırarak adını...
Sırat'a benzettiğim köprülerden geçerek.

Ben geldim.

Boş arazilerde atılan çığlıklar gibi çoğalarak,
Sahibi ölmüş köpeklerin sadakatiyle,
Keskinliğini yitirmiş umutlarımı biletmeye...

Ben,
Şiirler yazmaya geldim
Kutsal kitaplarda
Cennet diye bahsedilen gözlerine.

Tamamıyla yok olabiliyordum.
Benim lanetim buydu!

Hiç kimse yokluğumun ne kadar acı olduğundan bahsetmiyordu bana. Yokluğum farkedilmiyordu bile. Benden geriye hiçbir şey kalmıyordu. Boşluk bırakmıyordum kimsenin hayatında.

Yanlarından geçip gitmiş biri gibi davranıyorlardı bana. Hiç tanımadıkları biri gibi, hiç yaşamamış biri gibi...

Sevilmeyi beceremiyordum!
Aranan,
Özlenen,
Beklenen
Ben değildim.

Çarşaflarından çıkmayan bir leke gibi akıllarına geliyordu ama o çarşafların üzerinde uyumuşluğumu unutuyorlardı.

Saçlarımı unutuyorlardı,
Dudaklarımı öpüyor,
Öptüklerini unutuyorlardı.

İzin vermiyorlardı kendimi hatırlatmama. Bir iz, bir çizik, bir nokta bile kalmıyordu benden geriye.

Ben, yokluğumun içini titreteceği biriyle tanışamadım.

Yokluğum, tam bir yokluktu. O kadar yok olabiliyordum ki onların hayatlarından, inkâr bile edilemiyordum.

Tanrım!
Yüzlerce parçaya bölünmesine rağmen,
Yaşayan bir solucan gibiyim.

**Bir erkek, uğruna ağladığı kadını, başka bir kadının
koynunda uyandığı sabahlarda bile hatırlar.**

Sen gittin.

Kusursuz bir iç kanaması bıraktın bana.

Çirkin, huysuz, kalabalık bir ağrı bıraktın.

Hasta, yorgun, yaşlı bıraktın içimin denizlerini.

Sen gittin sevgilim,

Baharlar seninle gitti,

Çiçekleri soldu hayallerimin.

Yol gitti seninle.

Seninle birlikte güzelliği gitti yüzümün,

Sevgilim sen gittin,

Morgların hüznü yaladı boynumu,

Göğsümü avuçladı,

Duvardan duvara vurdu beni.

Sen gittin,

Şiirler ciğerlerimi hedeflemiş birer mermi şimdi...

Bir gün,
Anne/baba olursanız
Çocuğunuzun hiçbir doğum gününü unutmayın.

**Bazen, bazı şeyler ağlayarak yazılır.
Bazı günler dev bir fil oturur göğsünüze.
Bazı gerçekler,
Sert bir yumruk gibi çarpar yüzünüze...**

Her Nisan yaşlanırım ben.
Ezberlerim çoğalır,
Uzaklaşır masumiyetim benden.
Yağmurlar gibi oluk oluk kederlenirim.
Ben her Nisan
Yüreğimde ishal olmuş bir ağrı ile gezerim.

Buradayım.
Güzel bacakları olan, sarhoş bir kadınıım.
Buraya kadar gelebilmek için kalbimi parçaladım.

Kalbimi
Aç köpeklerin önüne atılmış
Bir et parçası gibi hissettiğim oldu.
Muhteşem hatalar yaptım,
Acı çektim,
Bahsetmeye bile ürktüğüm acılar!
Burada olabilmek için aynalar kırdım,
Nefretler biriktirdim,
Özlemler,
Kırgınlıklar,
Korkular,
İntiharlar...

**Ne zaman bir cenaze evi görsem
İçinde buldum kendimi.
Ağlanabilecek en uygun yer cenaze evleriydi.**

Buradayım işte!
Hepinizin arasından
Hiçbirinize dokunmadan geçip gidenim.
Dövüşememiş,
Düşmüş,
Sürünmüş bir çocuktum,
Sevilmemiş çocuktum.
Buradayım, diyebilmek için büyüdüm.
Buraya kadar gelebilmek için,
Karanlık sokaklarda yürüdüm.

Bazen,
Bazı şeyler hıçkırarak yazılır.
Bazı günler
Aynı anda karıncalanır tüm organlarınız.

**Bazı zamanlarda kimsesizlik, ciğerinizin içinde dönüp
duran bir tornavida oluverir...**

Her Nisan, yüzümü asarım dar ağaçlarına ben.
Betonların arasında kalmış, farkedilmemiş, çiğnenmiş papat-
yalar gibi hissedirim.
Ben her Nisan,
Böbreklerimden birini kaybederim.

**Aklıma geldiğinde beni gülümseten herkes,
aklıma geldikçe sövdüğüm insanlara dönüştü.**

**Önceleri umudumu yitirmemek için direndim,
şimdi umutla güzel günler bekleyip,
iyi insanlarla karşılaşacağını sananlara
"boşuna izleme, filmin sonunda
seni sike sike hissizleştiriyorlar"
demek istiyorum.**

Bana kendisinden nefret edip etmediğimi sorduğunda ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi söyledim. Aslında onu öldürmek istemediğim için sevinmeliydi. Fakat o her zamanki kokuşmuş öfkesine yenik düştü.

**Ben, babam için,
Doğduğum gün
Kaybedilmiş toprak parçasıydım.
Beni geri kazanabilmesi mümkün değildi.
Üzerimde hiçbir hakimiyeti yoktu.
Yoldan geçen herhangi bir adam gibi,
Eksikliğini hissetmediğim biriydi.**

Eskiden onun yokluğuna duyduğum büyük acı, zamanla yerini öfkeye sonra da hissizliğe bırakmıştı. Peşi sıra hayatıma giren bütün adamlar için de aynı cümleyi kurabilirdim!

Birçok kez onu affetmeyi denedim fakat iflah olmaz bağımlılıkları vardı.

Onu bir zavallı olarak görüyordum.

Tam bir zavallıydı!

Babalığı iki dakikalık zevk zanneden, ana rahmine düştüğüm andan sonrasıyla asla ilgilenmemiş, geride bıraktığım yirmi küsur yıla şahit olmamış bir adamdı.

Bana hayat verdiğini sanıyordu! Kalp ameliyatı olan birine kan vermek ile intihar etmiş birine kan vermek aynı şey sayılmazdı.

Bazı zamanlarda bir hayat kurtarmak, cinayet işlemektir. O, bu çizginin üzerinde tepiniyordu.

Hayatım boyunca sevincimi, başarıımı, üzgünlüğümü, hüznümü anlatacağım bir babam olmadı. Kendi zaafının peşine düşmüş, beni yok saymış, görmezden gelmişti.

Hayatımın hiçbir anına ortak olamamış ve aslında tüm bunların farkında olamayan bir adama ne kadar baba denilebilirdi, bilmiyorum.

Benim için nüfus cüzdanımda yazan isimden daha fazlası
olamazdı.

Birlikte çekilmiş tek bir fotoğrafımız yoktu,
Bunu kelimelere dökemezdim.
Bunun bana hissettirdiği şeyi yazamazdım.

Eğer bir tiyatrocı olsaydım, ağlamam gerektiğinde aklıma
getireceğim ilk şey bu olurdu,
Buna sadece ağlanabilirdi herhalde...

Tercih hakkım olsaydı,
Hiç tanışmamış olmayı seçerdim.

Tercih hakkım olsaydı,
Piç olmayı seçerdim.

Tercih hakkım olsaydı,
Ölmüş olmasını seçerdim.
Böylesi daha kolay olurdu,
Böylesi daha katlanabilir olurdu,
Böylesi daha alışılabilir olurdu!

**Sabırlı olmak ile aptal olmak arasında
ince bir çizgi vardır.**

**Beni defalarca kez kırmış, kullanmış ve her affedişimde
hayatımı bir kez daha altüst etmiş biri için
gecelerce dua ettiğim zamanlar oldu.**

**Sabırla beklersem düzeleceğini sanıyordum
ama aptal olanlardanmışım.**

“Oysa,” diyordu Cemal Süreya,
“Oysa Allah biliyor, bugün iyi uyanmıştık!”

Hıçkırarak okudum bu satırları, daha önce binlerce kez okuduğum cümlelerin bu kez beni bu kadar hüzünlendireceğini düşünmemiştim hiç.

Ve iyi uyanılmış bir günün gecesinde bu kadar dağılmamıştım da...

İyi uyanmıştım, Allah biliyor ya!

İyi bir kadın gibi uyanmıştım, uysallaşmış, umutlu, kazanmış gibi. Hatta göğşe bakmıştım, uzunca. Öyle öfkeyle değil, hal hatır sorarcasına..

İnançlı uyanmıştım, sabaha, yarına, hatta sana!

Allah elbette biliyor bunu da!

Tadına bakmıştım içten bir gülümseyişin
Aylar, hatta belki on yıllar sonra.

İyi uyanmıştım dedim ya,
Isık çalarak sokakları süpüren çöpçüler gibi
Keyifli ve gocunmadan...

İçimi kezzapla yıkamışlar gibi hissettim iyi uyanılmış bir günün batışında.

Allah bunu da biliyordur da!

Kaç küfür etsem az, kaç cinayet işlesem az, kaç şehri yerle bir etsem az buradan sonra...

**Ve mutluluk,
İyilik,
O güzelim umut
Ne kadar kısa.**

Hıçkırıyorum ama neye?
Kandırılmışlığa,
Yorulmuşluğa,
Vurulmuşluğa,
Satılmışlığa..

Ağlıyorum ama kime?
Sana,
Bana,
Bize,
Sende ben var sanmışlığa,
Bende eksilmiş sana,
Bizim hiç var olmamışlığımıza...

İyi uyanılmış gününe
ve sevdana açılmış gözlerime
nasıl kıydın, anlatsana.

Ayrılık saklanabiliyor olsaydı keşke
avuçlarımın arasında.
Tırnaklarımı etime geçirene dek
sıkardım yumruğumu inan bana...

Bana inan!
Bu benim mahvolmuşluğuma inan.
Bedenimi sarmış bu acıya inan.

Kendini bulacaksın,
İçimdeki ülkelerin enkazı altında.
Kendine üzüleceksin,
Kendini arayacaksın,
Mezarlığa dönmüş kalbimin ortasında.

İnan buna.

“Oysa Allah biliyor! Bugün iyi uyanmıştım.”

Korkusuz, asil ve kırmızı.

Sana açılmıştı gözlerim,

Sevdanla açılmıştı.

Bir dağın zirvesinden bakmıştım sanki dünyaya.

Kainatın güzelliğini giyerek üzerime,

Tenime sinmiş kokunla dans ederek..

Allah biliyor ya!

Bugün iyi uyanmıştım.

Aklıma

Cinayetler,

İntiharlar,

Ölümler

Getirmeyerek.

Eyvallah.

Ama unutma,

Bazen intikam kokan bir kelimedir “görüşmek”

Ve görüşürüz mutlaka,

İyi uyandığın bir günün sonunda...

Aylardan Eylül.

Aylardan hüznün.

Aylardan doğum günün...

Kahrolsun Tanrılar, kahrolsun sonbahar...

Ve yattığın kadınlar.

Ezbere bildiğim ihanetler şehri olan gözlerin.

Vesikalı yüreğin...

Ve bütün kırmızı güller.

Sana sarılarak uyutulmuş gecelerin heyecanı.

Göğsünde huzur bulmuş başım.

Ve yalanlarının yüzüme çarpan çatalı ses tonu.

İnanmışlığım.

Ummuşluğum.

Kahrolsun dualar.

Kahrolsun kabul olmayacak kulluğun.

Senin o Allah'tan korkusuzluğun.
Ve leke sürmüşlüğüñ sadakatime.
Beni yıpratmışlığıñ.
Eskitmişlığıñ telaşımı...
Onursuzca hiçe saymışlığıñ.
Ve Adem ile Havva...
Kahrolsun ısırlmış yasak elma.
Ve senin cehenneme çevirmişlığıñ içimin bahçelerini...
Masumluğumu çalmışlığıñ.
Hırsızlığıñ!
Kahrolsun aynı bardaktan içtiğimiz su.
Dilimin değmişlığı nefesine...
Ve ruhumu incitmişlığıñ.
Gururuma dokunmuşluğuñ.
Kabul etmişliğim seni...
Terini silmişliğim!
Kahrolsun beni bu denli vazgeçirmişlığıñ senden...
Karın,
Oğlun,
Dilin,
Dinin,
Ve elbette sen...
Kahrolsun doğumun sevgilim!

... Ve bence; ahmaklık olan, sana şiir yazmamaktır.

Sen Aysel'den güzelsin.

Piraye'den, Müjgan'dan...

Daha masumsun Berfin'den ve dağ çiçeklerinden.

Bütün kadınlardan, erkeklerden...

Yeryüzünden, gökyüzünden.

Benim diyen en muhteşem renkten.

Yeşilinden ilkbaharın, sonbaharın sarısından, dibi gözüken
denizin berrak mavisinden...

Hatta serçelerden pencereme konan...

Çocukluğumdan.

**Sen öyle güzelsin ki, bir peygamberi doğurmuş gibi kut-
sallaşıyorum sana baktıkça ben. Sana baktıkça inanıyorum;
mucizelere, kahramanlara...**

Mümkün oluyor her şey,

Her şey yasallaşüyor.

Dünyanın en çirkin cümlesi bile, içine senin adın dahil edildiğinde beyaz güller gibi asilleşiyor.

Adını yazmak istiyorum Çin Seddi'nin her bir köşesine.
Eyfel'in zirvesinde bağırmak adını.

Adından âlâ şiir var mı?!

Bu yüzden ben oluverdim bu gezegenin en fiyakalı şairi...

Yaşamayı sevdendiriyor bana,
Bir sabah omuz çukurlarından öperek uyanmanın hayali...

Zor, dar, kısa, kirli zamanlarda ellerini düşlüyorum.

Ellerinin ellerime dokunuşu güçlendirecek, arındıracak, kurtaracak beni.

Senden âlâ şiir mi var
Ey göğümün içinde gizlenen Tanrı'nın en muhteşem eseri?

Sen öyle büsbütün,
Öyle tamam,
Öyle eksizsin ki;
Seni yazmamak, sana yazmamak ahmaklık değil mi?

Tanrı'nın arta kalan çamurundan ya da çirkin bir adamın kırık kaburgasından yaratıldım. Öfkeyle, nefretle, acıyla yoğrulдум; karıştım, tamamlandım...

Kahrolduğum oldu,

Ve ağladığım.

Morarmış gecelerin arasında sıkıştım.

Biraz ölsem, dedim.

Biraz ölsem bugün.

Sussa burada, bu yüreğimi kavuran türkü...

Hayallerimin boğulduğu sularla yıkadım yüzümü.

Umutlarımı çaldınız. Siz her kimseniz; beni o çok korktuğum karanlığa bulaştırdınız. Hayatımızda beyaz olan tek şey maddeler olmasaydı keşke. Biz de uyuyabilseydik huzurun koynunda. Başımız dönmeden de bulsaydık kendimizi bu dünyanın ortasında.

Hep yabancılık çektik mutluluğa.

Misafir gibi değil de sığıntı gibi hissettik aslında.

Tesellisi yok artık mahvolmuşluğumuzun.

“Biraz daha rakı doldurun!”

Oyulmuş ağaçlar kadar hüznünlüyüm,

Dalından koparılmış yeşil bir yaprak gibi yalnız...

Bugün sesini duysam,

Karşımda dursan,

Sarılsam sana sarmaşıkların cesaretiyle, sıkıca...

Bugün biraz öpsem seni omuz çukurlarından, ellerinden, kirkliklerinden.

Şiirler okusam,

Ceketini çıkarsan;

Ceketine sinmiş kokun, saçlarıma değse.

Sonra ölsem biraz.

Bugün biraz ölsem!

İlan etse ruhum ebedi özgürlüğünü,

Kurtulsam bu canımı yakan nefretimden.

Babamın beni terk ettiğini unutsam.

Senin sonsuz gidişini unutsam!

Dilediğim kadar koşsam, düşsem, bağırsam.

Biraz ölsem bugün.

Yeniden doğsam!

Bir şansım olsa benim de.

Ben de çocuk olabilsem.

Sonra yâr olsam sana...

Sonra biraz da babam olsa, başucumda.

Az önce yatağımdan kalkıp kıyafetlerimle soğuk duşun altında on beş dakika kalp çarpıntım geçsin diye bekledim, dışarıda yağmur yağıyordu ve insanı felç edebilecek şarkılar dinliyordum.

Göğsümün üstüne uçak düşmüş gibi hissediyordum, bütün tırlar bana çarpmış, tüm gemiler benim içime batmış gibi...

Bunu anlayamazsın.

İnsanın hiçbir yere nasıl sığmadığını bilemezsin. Kendimi hiçbir yere ait hissedemiyor olmaktan binlerce kez bıktım. Ait olmanın aptallığına sahip olmak istedim. Birinin omuzlarına ya da saçlarımda dolaştırdığın ellerine...

Ait olmaya çalıştığım her şey bana kül tablasına basılmış binlerce izmaritten biriymişim gibi davrandı yine de vazgeçmedim.

Bunun için çok acı çektim.

Tüm acıları bunun için çektim!

Kendimi ait hissedeceğim bir şey bulmak için. Anamın amı gibi değil, bilirsin bebek rahme ait değil anne, bebeğe sahiptir. Göbeğindeki delik buna hem ispat, hem şahittir.

Benim bahsettiğim bir bağ değil. Bağlanmak ve ait olmak birbirine kilometrelerce uzak şeylerdir.

Az önce soğuk düşün altından çıkıp ıslak kıyafetlerimi değiştirdim. Kalbim hâlâ çok hızlı çarpıyordu, yağmur dinmişti ve insanı kanser edecek şarkılar dinlemeye devam ediyordum.

Birkaç kez kaçıp gitmeyi düşündükten sonra pek de ait hissetmediğim şehrin aydınlanmaya az kalmış gününü reddedercesine uyuyakaldım.

**Sevgilim,
O kadar umutsuzum ki;
Sana ait bir organ olabilseydim,
Beni bağışlayacağına eminim.**

Dehşetle bakıyor gözlerim gözlerine. Öyle derin yorgunluklar birikmiş ki yüzünde, pişmanlıkların sahipsizliğini bağıyor yüzüme...

Geri dönemeyiz... Kaybettiğimiz baharların papatyalarına dokunamayız. Kaçırdığımız otobüs biletleriyle varamayız birbirimize. Kızamayız yakasından tutmadığımız sevmelerimiz başkalarının yataklarında bize bizi unutturuyor diye...

Biz artık aklanamayız... Lekesi kalır çırılçıplak gecelerimizin. Sömürülmesine izin verdiğimiz bedenlerimizde çaresizliğimizin. İzi kalır yüreğimizde keşke diye başlayan cümlelerimizin...

Biz artık toparlanamayız... Bu kadar dağılmışken aynalar ve bu kadar yıpratmışken kendimizi. Camdan bir vazo gibi kırık, kırırken... Bulamayız birbirimizin içinde kaybettiğimiz parçalarımızı kimsenin ceplerinde ve yetmez gururumuz, gerçeklerimizin kırıyla yüzleşmeye!

Ölmenin bile çaresi mümkün olabilecek kadar yakinken, tedavisi mümkün değil özlüyor olmanın, yanındayken dokunmayacak kadar uzak bakan birine.

**İyi bak sevgilim,
Adımı dilinden düşürme kimsenin diline...
Ben adımı pişmanlıklarımın arasında saklayacağım.
Alışırım hiçleştigiğine, kabullenemesem de.**

İki yüz beş numaralı bir otel odasında,
Altın vuruş yapmış fahişelerin hikâyeleri kadar masum,
Çıldırılmış adamlar gibi cesur,
Akordu bozulmuş gitarlardan çıkan sesler gibi çirkindim.

Aynaya baktım,
Kokusunu çektim içime üzerime sinmiş bu lanetin.
Seni aradım,
Sesin baharlarını kaybetmiş bir ülke gibi çamurlu ve sarıydı.
Sesin herhangi bir yabancıyla konuşur gibi huzursuzdu.
Terk vardı sesinde.
İhanet vardı...
Sesin ciğerlerime saplanmış bıçak gibi içimi kanatıyordu.
Tarif etmesi zor, sesinde yangın vardı.
Yandım.
Cayır cayır,
Diri diri...

**Ulan, Sezen Aksu'nun geri dön şarkısını
dinlerken bile aklıma kimse gelmiyor.
Beni kıra kıra hissizleştirmişsiniz, orospu çocukları.**

Ya sen;
Avucumda derin bıçak yarası.

Sen;
Durmadan kanayan organım...

Sen;
Ömrümün yaması sökülmüş kara deliği.

Sen;
dostum,
düşmanım,
sırdaşım,
yabancım...

Sen;
Saç tellerine kadar sevdiğim.
Nasılsın?

Bugün pazar.
Bugün gözyaşı.
İçimde koşmak isteyen bir çılgık.
İçimde çıldırmış bir martı.
Bugün sen yoksun.
Sen zaten sevgilim, hep yoksun.
Sahi ne kadar çok yoksun.
Uzakları seviyorsun.
Uzaklarda ölüyorsun...

Ölüyorsun sevgilim, her gün ölüme bir adım daha atıyorsun ve gelmiyorsun. Belki uyandın. Belki bir kadını seviyorsun, belki öptün şimdi. Belki yalnızsın, üşüyorsun...

İçimde haylaz bir kıvılcım...
İçimde romantik bir hayvan...
Bugün ayrılık.
Bugün yollanmamış mektup.
İçimde kendini asmış bir çocuk.
Yağmur yağıyor yanaklarıma.
Yanaklarımda tuzlu bir özlem.
Yanaklarımda gurur ve kavgı.
Hoşça kal, sevgilim.
Bugün veda.

**Sen en büyük hatayı,
Kendine eyvallahı olmayan birinin gözünde
Vazgeçilmez olduğunu sanarak yaptın.**

Arada konuşalım.
Geceler yorgun buralarda.
Anlatırsam, atlatırım.
Yağmurlar sık.
Gözlerim ıslak,
Zamanım yok,
Çok şey kayıp.
Ara da konuşalım!

Senin sesinle ısıtıyorum ben ellerimi.
Ölmüyorsam bugün,
Yani bu kadar yakından intiharların tümüne,
Giymiyorsam içlerinden birini üzerime,
Seni beklediğimden.
İstersen gelme!
Ama,
Arada,
Ara da konuşalım.

Sana kuruyorum saatlerimi,
Sana uyanıyorum.
Sana kızıyorum her gün,
Sana kaçıyorum.
Belki gelmezsin,
Gelme.
Ama,
Arada,
Ara da konuşalım.

Senin dünyanda ikâmet ediyorum ben.
Senin şehirlerine taşıyorum kendimi.
Avunuyorum,
Aynı kaldırıma adım atmış olabilme ihtimalinle.
Aynı duvara dayamıştın belki sırtını.
Belki gözlerin,
Senin o Allah'ın belası gözlerin dolu dolu olmuştu belki oturken şu bankta diye...
Belki karşılaşmayız bir daha asla.
Ama,
Arada,
Ara da konuşalım.

**Sorun parçalanmış olmam değil,
sorun en önemli parçalarımı kaybetmiş olmam.**

Bazı adamlar korkaktır. Çöker diye sevdanın yüküyle omuzları, silkinip sığınır bir ayrılığa.

Kızamazsın...

Bazı adamlar çocuktur hâlâ. Saçlarına dokunamazsın mesela, uyurken öpebilirsin onları.

Çekinirsin...

Bazı adamlar çok gider. Hiç gelmeden, hep gider. Defalarca kez terk edilirsin bir kez bile bakmadığın yüzünü, bin kez çevirir senden.

Özlersin...

Bazı adamlar yalancıdır, inanmak istersin. Her yalan bir mermidir, vurulmak istersin. İhanet ederler, gözlerini sıkıca yumar kaybolmuş bir kız çocuğu gibi çöker kuytu bir köşeye.

Ağlarsın...

Bazı adamlar cesurdur. Yanındayken dünyaya sövsen, saçının teline dokunamazlar, bilirsin. O sarıldıkça sana,

Güçlenirsin...

Bazı adamlar yalnızdır. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı bir sigarayla el sallarlar geceye. Birkaç duble daha içerler, hiç konuşmadan seninle. Bir şarkı daha dinlerler, sustukları çoğalır.

Konuşamazsın...

Bazı adamlar; bir inanç, bir din, bir Tanrı gibi kurulur göğsüne. Aradan yüzyıllar da geçse,

Unutamazsın...

**Çarşafların bekâreti,
gözyaşı ile bozulur bebeğim.**

-SON-

KÜFRÜM AŞAR EDEBİMİ

Tutunduğu dalları kırılanlara, uçurumlarda ayağı kayanlara, hem kendinden milyonlarca kez özür dilemek isteyip hem kendine acımasızca davranmaktan vazgeçemeyenlere, umursamaz tavrının ardında gözyaşlarını saklayanlara, babası ölenlere, hüznü kilosundan ağır olanlara, hayatını romanlara değil de katliamlara benzetenlere, her gece bir şarkının içinde kaybolan, durmadan kaybolan, kendinin bile kendini bulamayacağı kadar kaybolanlara...

Sevdiği insanların sesinin soğukluğunu ruhunu titreten telefon konuşmalarından aklında tutanlara, yüzünü fotoğraflarına bakarak hatırlamaya çalışanlara, unutmak için uyuyanlara değil de acısından uyumayı unutanlara.

Eksik, yarım, yamalı bırakılmışlara.

Çok içenlere,

Her fırsatta "Rakı doldurun eksilmesin !" diye bağırانlara, kadehini masaya vururken "Burada olmayanlar için" diyerek birlerine olan özlemini bastıranlara.

Sarhoş olanlara ama sahraşluğunun arkasına sığınmayanlara. Sırtındaki bıçak yaraları dikiş tutmayacak kadar derin olanlara, kendini tren istasyonlarında unutulmuş kimsesiz bavullar gibi hissedenlere.

Kural, yasa, yasak sevmeyenlere.

Kalbi mezarlığı andıranlara.

Kırılanlara, kırıldıkça keskinleşenlere.

Cemal Süreya'nın bahsettiği o

"Sabahtan akşama kadar kurşuna dizilenlere"

Dağılmış ailelerin, güçlü olmak telaşına terkedilmiş çocuklarına.

Adına şiirler yazılmamış tüm kadın ve adamlara...

NURSEN YILDIRIM

YayinlariDokuz

DokuzYayinlari

DOKUZ
YAYINLARI
www.dokuzyayinlari.com

978-605-4737-45-1

9 786054 737451

Fiyat : 14 ₺